Ἔτος ΣΤ'. Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Μαΐου Παρασκευῇ 1904 Ἀριθ. 271

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ (ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ)

Ἐν Ἑλλάδι . . . . . *Δραχ.* **10**
Ἀλλοδαπῆς . . . . . *Δρ. χρ.* **10**

Ἄρχεται ἀπὸ τῆς πρώτης ἑκάστου μηνός.

ΑΓΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἴτησις ἀφορῶσα εἰς τὸ φύλλον ἀπευθύνεται
Πρὸς τὸν κ. Ι. Λαμπρίδην δικηγόρον
Ὁδὸς Ἱπποκράτους 5

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἀποδίδονται

ΟΡΓΑΝΟΝ ΕΡΕΥΝΗΣ ΤΩΝ ΗΘΙΚΩΝ ΚΑΙ ΥΛΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κύριον ἄρθρον (*ἔργων καὶ ὄχι λόγων ἀνάγκη*). —Μικρὰ Ἀσία (*Ἐπαρχία Ἰκονίου. Περὶ τῆς πνευματικῆς καταστάσεως τῆς ἐπαρχίας ταύτης*).—Θράκη (*ἡ εἰς Διδυμότειχον ἐκδρομὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ Γυμνασίου Ἀδριανουπόλεως*).—Ἤπειρος (*τίς ἡ ὑποδοχὴ τοῦ Ρωμούνου Προξένου ἐν Ἰωαννίνοις πρέπει νὰ γίνῃ καὶ τί ἔγεινεν*).—Ἀγγέλματα καὶ θρῦλοι.—Αἱ ρωμουνικαὶ ραδιουργίαι ἐν Ἠπείρῳ.—Ἡ Αἴγυπτος καὶ ὁ σύγχρονος Ἑλληνισμός.—Νεώτερα ἐκ Μακεδονίας.—Τὸ ἐν Ἑλλάδι.—Τελευταῖαι εἰδήσεις.

Ἐπιφυλλὶς (*αἱ περὶ τῆς νεοελληνικῆς γλώσσης θεωρίαι τοῦ κ. Κρουμβάχερ καὶ ἡ ἀνασκευὴ αὐτῶν ὑπὸ τοῦ κ. Ἀνδρέου Ν. Σκιᾶ*).

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, τῇ 27 Μαΐου 1904.

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν μέγα καὶ ἐπιβλητικὸν συνεκροτήθη συλλαλητήριον ἐν Ἀθήναις, οὗ τὸ ἐν ἄλλῃ στήλῃ συνοψιζόμενον ψήφισμα ὁμοφώνως γενόμενον δεκτὸν ὑπὸ χιλιάδων λαοῦ μαρτυρεῖ τὸν πόνον, ὃν αἰσθάνεται ὁ ἑλληνικὸς λαὸς διὰ τὴν πλήρη ἐγκατάλειψιν αὐτοῦ ὑπὸ τῆς Εὐρώπης, τοῦτο μὲν εἰς τὴν ἀστοργίαν καὶ τὴν ὑστεροβουλίαν τῶν δύο τὸ ἔργον τῶν ἐν Μακεδονίᾳ μεταρρυθμίσεων ἀναλαβουσῶν Δυνάμεων, τοῦτο δὲ εἰς τὴν ἐγκληματικὴν ἀπάθειαν τῶν Τούρκων, καὶ τελευταῖον εἰς τὴν ἀτιμώρητον ἄτιμον κακουργίαν τῶν Βουλγάρων.

Δὲν παραγνωρίζομεν τὴν σημασίαν τῶν συλλαλητηρίων, ἀλλὰ μέγα λάθος θὰ διαπράξωμεν ὑπερτιμῶντες αὐτὰ μέχρι τοσούτου, ὥστε τὴν πᾶσαν ἡμῶν ἐλπίδα εἰς αὐτὰ νὰ ἀναθέσωμεν. Ἐφ' ὅσον ἂν ὑπεκκαίωσι τὴν φιλοτιμίαν, τὸν ζῆλον, τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἔθνους ὑπὲρ τῆς τύχης τῆς περισπουδάστου καὶ δεινῶς ταλαιπωρουμένης ἀδελφῆς χώρας καὶ ἐφ' ὅσον ἂν ἐνισχύωσιν ἢ καὶ ὠθῶσι διστάζουσαν τὴν κυβέρνησιν τοῦ ἐλευθέρου βασιλείου πρὸς τὰς δεούσας ἐνεργείας ἢ παρασκευάς, εἶναι χρησιμώτατα τὰ συλλαλητήρια, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον, ὅτι ἕκαστος ἀποχωρῶν τοῦ συλλαλητηρίου δὲν θὰ λησμονῇ εὐθὺς ἀμέσως τὸ ἄλγος, ἐξ οὗ ἐκινήθη εἰς αὐτό, καὶ δὲν θὰ ἐμπέσῃ εἰς τὰ ἀποπνίγοντα πᾶν φρόνημα τῶν ἀτόμων καὶ πᾶσαν ἐθνικὴν μεγαλουργίαν δίκτυα τῆς μικρόνου πολιτικῆς δημαγωγίας. Διότι θὰ κατισχύσωμεν ἀσφαλῶς τότε μόνον τῶν ἀγρίων καὶ βδελυρῶν ἀντιπάλων ἡμῶν, ὅταν ὄχι μόνον ἐν τοῖς συλλαλητηρίοις, ἀλλ' ἀπανταχοῦ ἐν παντὶ ἡμῶν βήματι, ἐν αὐταῖς ταῖς μερίμναις τοῦ κατ' ἰδίαν ἐπαγγέλματος καὶ ἐν ταῖς ἀσχολίαις περὶ τῶν οἰκογενειακῶν ἡμῶν ἀναγκῶν, τάξωμεν πρῶτον καὶ ὑπέρτατον πάντων τῶν ἄλλων μέλημα ἡμῶν τίνι τρόπῳ θὰ σώσωμεν τὴν προσφιλεστάτην Μακεδονίαν, τίνας πρέπει νὰ καταβάλωμεν θυσίας καὶ εἰς τίνας νὰ ὑποβληθῶμεν ταλαιπωρίας καὶ τίνα ἀπώλειαν τῶν ὧν ἔχομεν ἕκαστος ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν ὅλων. Διότι ἀληθῶς ἡ σωτηρία τῆς Μακεδονίας ἔσται σωτηρία οὐ μόνον τοῦ σύμπαντος γένους, ἀλλὰ καὶ πάντων ἡμῶν ἰδίᾳ ἑκάστου, ἂν σωτηρίαν ὑπολαμβάνωμεν, ὅτι ἐπὶ τῶν ἑλληνικῶν χωρῶν τῆς Ἠπείρου, τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θράκης δὲν πρέπει νὰ ἠχήσῃ ἡ βάρβαρος γλῶσσα τῶν ἀγρίων τοῦ Βόλγα στιφῶν, ὅτι τὰ ἐδάφη, ἅτινα ἐξυμώσαμεν ἐπὶ τρισχίλια ἔτη μὲ τὸ αἷμα ἡμῶν, πρέπει καὶ πάλιν νὰ ἀποβῶσι κοιτὶς ἑλληνικῆς ἡμερώσεως καὶ πολιτισμοῦ, νὰ συνεχίσωμεν δ' οὕτω παραδόσεις μακραίωνας καὶ ἐνδοξοτάτας.

Ἀλλ' ἐπιτραπείτω νὰ εἴπωμεν, ὅτι πέραν τούτου ἀποτυγχάνουσι τὰ συλλαλητήρια, ὅταν δι' αὐτῶν ἐπιτηδευώμεθα διπλωματίαν, ὅταν μεμφώμεθά τινας ἢ καὶ πάσας τὰς εὐρωπαϊκὰς δυνάμεις, διότι ἐγκατέλιπον τὸν ἑλληνισμὸν τῆς Μακεδονίας εἰς τὸ ἔλεος τῆς δολοφόνου μαχαίρας τῶν Βουλγάρων καὶ ὅταν ἐπικαλώμεθα εἶτα τὴν δικαιοσύνην τῆς Εὐρώπης ἀπάσης, ὅπως ἐξασφαλίσῃ ἡμῖν τὰ καταπατούμενα ἡμῶν δίκαια. Διότι ἡ τοιαύτη ἡμῶν ἐνέργεια ἀστοχεῖ διττῶς, πρῶτον μὲν καταμαρτυροῦσα ἄγνοιαν τῆς ἱστορίας, ἐν ᾗ οὐδέποτε ἡ διπλωματία ἀνέλαβε τὸ ἀφιλοκερδὲς ἔργον νὰ ὑπερασπίζῃ τὰ δίκαια τῶν κοιμωμένων—καὶ ἡμεῖς πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι ἐκοιμήθημεν ἐπὶ δεκαετηρίδας καὶ ἐξακολουθοῦμεν κοιμώμενοι ἀφυπνιζόμενοι μόνον ἐν λόγοις—δεύτερον δὲ κατελεγχουσα ἐπικίνδυνον καὶ ὀλεθρίαν ὑποτίμησιν τῶν ἐνεργειῶν τῶν ἀντιπάλων, δι' ὧν ἐκοῦσαν ἄκουσαν ἔσυραν τὴν ψοφοδεᾶ Εὐρώπην εἰς μέτρα, ἅτινα ἐνόμισε πρόσφορα πρὸς καταπράυνσιν τῆς ὑποτιθεμένης ἐν Μακεδονίᾳ ἐξεγέρσεως. Καὶ ἡ ὑποτίμησις αὕτη καταμαρτυρεῖται ἐκ τούτου τοῦ καταπληκτικοῦ γεγονότος, ὅτι ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος οὐδαμοῦ ὑπάρχει κέντρον συγκεκροτημένον διερμηνεῦον ἢ δυνάμενον νὰ διερμηνεύσῃ τὴν καθολικὴν συνείδησιν τοῦ ἔθνους, ὅτι ἦλθεν ὁ χρόνος τῶν ἀντιποίνων, ὅτι πρέπει νὰ παρασκευάσωμεν τὰ πρὸς τοῦτο μέσα. Ἀπὸ μηνῶν καὶ ἐτῶν ἔτι ἱκανοποιούμεθα μὲ τὰ διαγγέλματα τοῦ «Ἑλληνισμοῦ», μὲ τὸν δεκάλογον καὶ τὰς εἰς μεταμεμορφωμένην διὰ γαλλικῶν λέξεων ἑλληνικὴν γλῶσσαν διαλέξεις τοῦ κ. Καζάζη ἐν Παρισίοις καὶ Λονδίνῳ, χρησιμωτάτους πάντα ταῦτα ἀποτελοῦντα λόγους, ἀλλὰ πάντοτε λόγους, οἵτινες, καίτοι ἀπεζεύχθη ἡ φέρουσα τὸν κ. Καζάζην δίκην ἄλλου Μακεδονικοῦ ἅμαξα, ἀπέμειναν λόγοι καὶ μόνον λόγοι, οὔτε τοὺς Βουλγάρους καταπτοήσαντες, ὥστε νὰ μὴ σφάζωσιν ἀόπλους τοὺς Ἕλληνας, οὔτε τὴν γαλλικὴν καὶ ἀγγλικὴν δημοσιογραφίαν μεταπείσαντες, ὥστε νὰ μὴ θεωρῇ ἐπανάστασιν ἐν Μακεδονίᾳ τὰς βουλγαρικὰς ἀτιμίας. Τοῦτο τὸ κενὸν δύνανται νὰ πληρώσωσι τὰ συλλαλητήρια, ἰδίᾳ δὲ δύνανται νὰ κινήσωσι βουλὴν καὶ κυβέρνησιν εἰς τὸ νὰ αἰσθανθῶσι μέχρι τοῦ μυελοῦ τῶν ὀστέων, ὅτι ἄλλη φροντὶς δὲν ἀπέμεινεν εἰς τὸ ἑλληνικὸν κράτος ἢ ἡ περὶ Μακεδονίας φροντὶς καὶ ὅτι ἡ φροντὶς αὕτη δὲν ἐκδηλοῦται κατ' ἄλλον τρόπον ἢ δι' ἀγορᾶς πλοίων, ὅπλων, πυροβόλων; Ἂν τοιοῦτό τι ἐπιδιώκωσι καὶ περὶ τοῦτο στραφῶσι τὰ συλλαλητήρια, τότε ἐπιτρέπεται νὰ γίνωσι καὶ πλείονα τοῦ ἑνός, οὐ μόνον ἐν Ἀθήναις, ἀλλ' ἁπανταχοῦ ταῦ κράτους, ἄλλως ἂς περιορισθῶμεν εἰς τὸ συγκροτηθὲν ἤδη.

ΜΙΚΡΑ ΑΣΙΑ

ΕΠΑΡΧΙΑ ΙΚΟΝΙΟΥ

Καὶ αὖθις περὶ τῆς πνευματικῆς καταστάσεως τῆς Ἐπαρχίας ταύτης.

Ἐπιστέλλεται ἡμῖν Κων]πόλεως.

Ἤργησα ἐπί τινα καιρὸν νὰ ἀποστείλω νεώτερα εἰς τὸν φίλον «Ἀγῶνα», σχετικὰ μὲ τὴν ἀτυχῆ μας Ἐπαρχίαν Ἰκονίου, ἡ σιωπή μου δὲ αὕτη πιθανὸν νὰ ἐξελήφθη ὡς ὑποχώρησις, ἔναντι τῶν εἰς ἀπάντησιν τῶν πρώτων μου ἀλληλλογραφιῶν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ ὀργάνων τοῦ Μητροπολίτου Ἰκονίου γραφέντων· εἶναι ἀληθὲς ὅτι εἰς τὰ περισσότερα τῶν γραφομένων ὑπὸ τοῦ φίλου Ι. Κ. ὡς ἀπάντησις ἤξιζεν ἡ σιωπή, ἐνῷ μερικὰ ἦσαν ἐποικοδομητικὰ τῶν ὑπ' ἐμοῦ ἐκτεθέντων, ὁμολογοῦντα πληρέστατα ὅσα ἐγὼ περιέγραψα, ὑπεράνω πάσης ἰδιοτελείας καὶ ἐξ ἀγνοῦ πρὸς τὸν ὁμόδοξον καὶ ὁμογενῆ πληθυσμὸν ἐνδιαφέροντός μου.

Ἐπὶ τέλους ὅμως αἰσθάνομαι ἐν αἴσθημα ἀνακουφίσεως καὶ κρυφίας χαρᾶς διότι τὰ ὀλίγιστα ἐκεῖνα γραφέντα ὑπ' ἐμοῦ δὲν ἦσαν ***φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ***, ἀλλ' ἦσαν ἰσχυρὸν ἐλατήριον ἱκανὸν νὰ ἀφυπνίσῃ τὸν ὑπὸ μανδραγόρα καθεύδοντα ***γεραρὸν*** (ἴσως!!) μητροπολίτην Ἰκονίου.

Καὶ κατὰ τοῦτο εἶναι ἄξιος πολλῶν ἐπαίνων ὁ ἅγιος Ἰκονίου· διότι μέγα προτέρημα εἶναι ἀληθῶς νὰ παραδέχηταί τις τὰς ἐλλείψεις του (ὡς γνωστὸν σήμερον σπάνιον φαινόμενον εἶναι νὰ εὑρεθῶσι τοιοῦτοι χαρακτῆρες).

Παρεδέχθη, ὅτι ὑπὸ πνευματικὴν ἔποψιν ἡ ὑπὸ πολλῶν χιλιάδων ἀγνοῦ αἰσθήματος Ἑλλήνων οἰκουμένη ἐπαρχία Ἰκονίου εὑρίσκεται εἰς κατάστασιν οὐχὶ τόσον παρηγορητικὴν, ὅπως ἐπίσης καὶ ὑπὸ θρησκευτικὴν ἔποψιν.

Ἐπακολούθημα δὲ τῆς ἀφυπνίσεώς του εἶναι τὰ τρία ἀλλεπάλληλα ὑπομνήματα πρὸς τὸ Πατριαρχεῖον, δι' ὧν δια πειστικῶν ἐπιχειρημάτων καταδεικνύεται τὸ ἔκρυθμον τῆς θρησκευτικῆς καὶ πνευματικῆς καταστάσεως τῶν χριστιανῶν τῶν μεσογείων τῆς Μ. Ἀσίας ἐπαρχιῶν, ἐπιβαλλούσης τὴν μέριμναν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας.

Ὁ τύπος τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὁ λίαν ἀξιεπαίνως ἀναλαμβάνων νὰ συνηγορήσῃ ὑπὲρ παντός, ὅπερ ἀφορᾷ εἰς τὰ πραγματικὰ συμφέροντα τοῦ ἔθνους μας ἀπό τινος ἀλλεπαλλήλλως γράφει ὑποδεικνύων τὴν ἀνάγκην τῆς λήψεως συντόνου μερίμνης τῶν ἀνωτέρων ἡμῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν, χάριν τῆς ἐπαρχίας ἐκείνης, ἥτις μόνη ἴσως ἐν τῇ Μ. Ἀσίᾳ κατέχει τὸν μεγαλύτερον συμπαγῆ ἑλληνικὸν πληθυσμόν. Αἱ ἐφημερίδες «Κωνσταντινούπολις» καὶ «Ταχυδρόμος» ἐν κυρίοις ἄρθροις συνηγοροῦσαι ὑπὲρ τῶν ὑπομνημάτων, δὲν ἀρνοῦνται τὰς ἐλλείψεις τῶν ὁμογενῶν τῆς Μ. Ἀσίας ὑπὸ πνευματικὴν ἔποψιν.

Καλῶ λοιπὸν τὸν θερμὸν φίλον τοῦ ἁγίου Ἰκονίου κ. Ι. Κ. ὅπως καὶ πάντα ἐνδιαφερόμενον ὑπὲρ τοῦ ἑλληνισμοῦ νὰ μοὶ εἴπωσιν: εἶχον δίκαιον βάλλων τὰς ἀπελπιστικὰς ἐκείνας κραυγὰς, καλῶν εἰς σύντονον προσοχὴν τοὺς ταχθέντας νὰ φρουρήσωσι τοὺς τελευταίους προμαχῶνας τοῦ ἀκραιφνοῦς ἑλληνισμοῦ, ἢ ὄχι;

Καλῶ τὸν ἅγιον Ἰκονίου κ. Ἀθανάσιον νὰ μᾶς εἴπῃ, ***τώρα μετὰ δέκα πέντε ὅλων ἐτῶν*** παρέλευσιν ἠσθάνθη τὴν οἰκτρὰν ἐκείνην κατάστασιν τῶν ὁμογενῶν, οἱ ὁποῖοι ἀνέκαθεν διεκρίθησαν καὶ διακρίνονται ἐπὶ εὐλαβείᾳ, φιλομουσίᾳ καὶ θερμῷ πατριωτισμῷ;

Ὁμολογεῖ, ὅτι ἡ οἰκονομικὴ δυσπραγία τῶν πληθυσμῶν ἐκείνων ἦτο ἡ κυριωτέρα αἰτία τῆς καθυστερήσεως ὑπὸ πνευματικὴν καὶ θρησκευτικὴν ἔποψιν τῶν Μικρασιατῶν, ἀλλ' ἡ δυσπραγία αὕτη δὲν εἶναι πρόσφατον γεγονός· ἄλλαι ἐπαρχίαι, ἄλλαι κοινότητες δὲν ἔχουσιν οἰκονομικὰ ἀνθηρότερα, ἐπιδεικνύουσιν ὅμως σχολεῖα καὶ διακρίνονται ἐπὶ μορφώσει καὶ ἀναπτύξει. Πόθεν λοιπὸν προέρχεται ἡ διαφορὰ αὕτη; Διὰ τὸν ἅγιον Ἰκονίου ἐγὼ ἂς ἀπαντήσω:

Διότι αἱ ἐπαρχίαι ἐκεῖναι, αἱ κοινότητες ἐκεῖναι ηὐτύχησαν νὰ ἔχωσί ποτε ἀρχηγοὺς οὐχὶ μαλθακοὺς καὶ οἰηματίας, οὐχὶ ἀναμένοντας τὴν ἐξ ὕψους ἀντίληψιν, ἀλλὰ ἀρχηγοὺς ἐργαζομένους, μελετῶντας, θεραπεύοντας τὰς ἀνάγκας τῶν ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν αὐτῶν κοινοτήτων. Ἂς μὴ εἴπω περὶ τῶν πρὸ πολλῶν αἰώνων ἀκμασάντων μητροπολιτῶν Ἰκονίου, ἀλλ' ἀναφέρω τὸν ἐξ Ἀδριανουπόλεως Κύριλλον (τὸν κατόπιν Πατριάρχην Κων]πόλεως) καὶ τὸν Σωφρόνιον τὸν Ἰκονίου. Ὁ πρῶτος ἀόκνως ἐργαζόμενος παρεσκεύασε τὴν ὀλίγην βελτίωσιν τῆς πνευματικῆς καταστάσεως τῆς ἐπαρχίας ἐν παραβολῇ πρὸς τὴν τοιαύτην τοῦ προπαρελθόντος αἰῶνος. Ὡς μαρτύριον δὲ τῆς δράσεώς του κατέλιπε τὴν ὡραίαν ἐκείνην μελέτην περὶ τῆς ἀρχισατραπείας Ἰκονίου χρησιμεύσασαν ἐπὶ πολλὰ ἔτη ὡς βάσιν τῶν ἐρευνῶν τῶν κατὰ καιροὺς ἀρχαιολογικῶν ἀποστολῶν ἀνὰ τὴν Μ. Ἀσίαν, ὁ δεύτερος ἦτο ἀεικίνητος· σπανίως ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐν τῇ ὡς ἕδρᾳ τῆς μητροπόλεως Ἰκονίου χρησιμευούσῃ Νίγδῃ διέμεινεν, ἀλλὰ διαρκῶς ἐξήρχετο εἰς περιοδείας ἀνὰ τὰ χωρία, κηρύττων, διδάσκων τὸν λαὸν, μελετῶν καὶ θεραπεύων τὰς ἀνάγκας.

Ἡ τοιαύτη δρᾶσις τῶν ὡς κυριώτερον ἀποτέλεσμα εἶχε τὴν μὴ καθυστέρησιν τῶν ἐπιχορηγήσεων των, ὅπως συμβαίνει διὰ τὸν εὐλογημένον αὐτὸν ἄνθρωπον, τολμῶντα νὰ δικαιολογηθῇ ὅτι δὲν ἐπισκέπτεται τὴν δεῖνα ἢ, τάδε κοινότητα, διότι ἔχει νὰ λάβῃ ἀπὸ τὴν ὅλην ἐπαρχίαν πέντε χιλιάδας λιρῶν (νὰ τὸ πιστεύσωμεν ἄρα γε;) Ὑπάρχουσιν Ἰκονιεῖς ἰσχυριζόμενοι, ὅτι καὶ ἂν οὐδ' ὀβολὸν εἰσέπραττεν ἐκ τῶν δικαιωμάτων του μέχρι τοῦδε, πάντως τὸ χρέος τῶν χωρίων δὲν θὰ ἦτο τοσοῦτον, ὅσον ἡ Αὐτοῦ Σεβασμιότης ἰσχυρίζεται.

Πόθεν ἄραγε νὰ προέρχηται ἡ καθυστερησις τόσων χρημάτων; ***ἁπλούστατα, διότι ὁ ἅγιος Ἰκονίου εἶναι ἀδρανής***· καὶ δὲν ἔχει τὴν ἱκανότητα οὔτε τὸ ἰδικόν του χρῆμα νὰ εἰσπράξῃ· πῶς λοιπὸν θὰ εἶναι ἱκανὸς νὰ θεραπεύσῃ τὰς ἀνάγκας τῶν διαφόρων κοινοτήτων;

Διατί, παρακαλῶ, ἔχομεν τὰς ἀρχὰς, τοὺς Μητροπολίτας μας, τοὺς κυβερνήτας μας, ὅταν πρόκειται ἡμεῖς μόνοι νὰ σκεφθῶμεν καὶ ρυθμίσωμεν τὰ ἡμέτερα ποικίλα συμφέροντα; μόνον διὰ τὸν τύπον καὶ πρὸς ἐπίδειξιν ὅτι τρέφομεν ὡς κόσμημα Μητροπολίτην;

Ὁ Μητροπολίτης Ἰκονίου πρὸ τῆς ἐκλογῆς του ὡς τοιούτου, ἐθεωρεῖτο ὡς κάτοχος ἀπείρων προσόντων, ἅτε κεκτημένος εὐρείαν παιδείαν, εὐτυχήσας καὶ ἐν Εὐρώπῃ να αὐξήσῃ τὰς πολλὰς αὐτοῦ γνώσεις· διατὶ λοιπὸν ἡ ἀθλία αὕτη κατάστασις τῆς ἐπαρχίας Ἰκονίου καὶ ἡ ἐπὶ 15 ὅλα ἔτη ἀδράνεια;

Τέλος πάντων ὅμως αἱ ἡμέτεραι παραστάσεις εὗρον ἠχώ· ὁ ἅγιος Ἰκονίου ἀπεφάσισε νὰ ἐργασθῇ διὰ τὴν ἐπαρχίαν, θέλει πλέον κατὰ τὰς τελευταίας του ἡμέρας νὰ ἀφήσῃ ἐντυπώσεις τιμώσας αὐτόν. τώρα ἐναπόκειται εἰς τὴν Μεγάλην Ἐκκλησίαν νὰ ἔλθῃ ἐπίκουρος τῆς ἀναμορφώσεως τοῦ ταλαιπώρου τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἑλληνισμοῦ, καταβάλλουσα ὅλην τὴν δυνατὴν φροντίδα ἐν ὅσῳ εἶναι ἔτι καιρός· ὅπως καὶ ἐν προηγουμέναις ἀνταποκρίσεσιν ἐλέγομεν αἱ μετὰ τὴν καταστροφὴν μεμψιμοιρίαι εἶναι ἀνωφελεῖς· οἱ κατόπιν ἑορτῆς κόποι εἶναι ἀνωφελεῖς. Μητροπολίτης καὶ Πατριαρχεῖον διὰ τῆς ἐφαρμογῆς συντόνων μέτρων κατόπιν εἰλικρινοῦς καὶ προσεκτικῆς μελέτης τῶν διαφόρων ἀναγκῶν τῆς ἐπαρχίας Ἰκονίου, ἐντὸς μικροῦ θὰ κατορθώσωσι νὰ καλλιτερεύσῃ ἡ πνευματικὴ καὶ ἡ θρησκευτικὴ κατάστασις αὐτῆς.

Ἡ ἀδιαφορία τῆς Μ. Ἐκκλησίας θὰ ὀνομασθῇ αὐτόχρημα κακουργία.

Ταῦτα ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἀποφεύγω δὲ νὰ περιγράψω πληγὰς, ***ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὴν ἀπόφασιν τοῦ μητροπολίτου Ἰκονίου νὰ ἐργασθῇ πλέον πραγματικῶς ὑπὲρ τῆς ἀτυχοῦς ἐπαρχίας Του.***

ΘΡΑΚΗ

Ἡ ἐκδρομὴ τοῦ Γυμνασίου Ἀδριανουπόλεως εἰς Διδυμότειχον.—Ἡ σημασία καὶ τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς.

Ἐπιστέλλουσιν ἡμῖν ἐξ Ἀδριανουπόλεως ἀπὸ 16 Μαΐου 1904.

Ηὐτύχησα νὰ ἀποτελέσω μέρος τῆς κατὰ τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν μαθητικῆς ἐκδρομῆς τοῦ γυμνασίου καὶ τῶν δύο τάξεων τῆς ἀστικῆς σχολῆς τῆς πόλεως ἡμῶν εἰς τὸ γειτονικὸν Διδυμότειχον, τὴν περίπυστον βιζαντιακὴν πόλιν, ἧς ἡ ἱστορία ἐγκλείει πολλὰς συγκινητικωτάτας σελίδας τῆς μεσαιωνικῆς ἡμῶν αὐτοκρατορίας. Τὴν ἐκδρομὴν ταύτην ἐσχεδίασε καὶ ἔφερεν εἰς λαμπρὸν πέρας ὁ δραστηριώτατος καὶ ἀκαταπόνητος γυμνασιάρχης ἡμῶν κ. Δημ. Σάρρος, ὁ ἐνθουσιώδης οὗτος ἅμα καὶ σοφώτατος Ἠπειώτης, οὗ ἡ εἰς Ἀδριανούπολιν ἄφιξις ἐσημείωσε περίοδον ἀναγεννήσεως τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων.

Τῆς ἐκδρομῆς μετέσχον 220 ἕλληνες μαθηταὶ καὶ τριακόσιαι περίπου Ἀδριανοπολῖται, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἐκ τῶν τὰ πρῶτα φερόντων. Ἀπὸ τῆς Ἀδριανουπόλεως μέχρι Διδυμοτείχου ἡ σιδηροδρομικὴ ἀπόστασις εἶναι δύο ὡρῶν, καθ' ὅλον δὲ τὸ διάστημα τοῦτο οἱ μεταξὺ σταθμοὶ προσέλαβον παννυχιρικὴν ὄψιν. Ἀλλ' εἰς τὸ κατακόρυφον τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ τῆς συγκινήσεως ἔφθασαν τὰ αἰσθήματα τῶν ἐκδραμόντων. ὅτε ἐφθάσαμεν εἰς Διδυμότειχον. Πάντες σχεδὸν οἱ πολῖται τῆς πόλεως ταύτης καὶ πλῆθος ἄπειρον ἐκ τῶν περιχώρων συνέρρευσαν εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν καὶ ὑπεδέχθησαν τοὺς ἐπισκεπτας δι' ἀνευφημιῶν, ὧν τὴν ζωηρότητα ἀδύνατον νὰ περιγράψω. Πολλοὶ ἐνηγκαλίζοντο ἀλλήλους, ἄλλοι ἔκλαιον, ἐκ ῥίγους δὲ συνεκλονίζοντο αἱ καρδίαι τοῦ πλήθους ἐκ τῶν ὡραίων λόγων, δι' ὧν προσεφώνησε μὲν ὁ διευθυντὴς τῶν σχολῶν Διδυμοτείχου κ. Ν. Πετσογλους, ἀντεφώνησε δὲ ὁ γυμνασιάρχης κ. Σάρρος.

Τοὺς ἐκδρομεῖς συνώδευε καὶ ἡ ὀρχήστρα τοῦ Γυμνασίου Ἀδριανουπόλεως, διότι καὶ τοιαύτην κατήρτισεν ὁ θαυμάσιος αὐτὸς ἄνθρωπος κ. Σάρρος, ἥτις ἅμα τῇ ἀφίξει μας εἰς Διδυμότειχον ἀνέκρουσεν ὑπὸ ἃς ἀνευφημίας πάντων τὸν αὐτοκρατορικὸν ὕμνον.

Εἶναι περιττὸν νὰ ἐνδιατρίψω—διότι εὐκόλως τὰς φαντάζεσθε—περὶ τὰς λοιπὰς λεπτομερείας τῆς ἀξιομνημονεύτου ἐπισκέψεως, περὶ τὸ γεῦμα, τὰς ὡραίας προπόσεις, τὰ ἄσματα, τοὺς ἀγῶνας πάλης καὶ ἅλματος, τῆς λιθοβολίας τῶν ἐκ τῶν πέριξ κατελθόντων χωρικῶν. Ἔρχομαι μόνον νὰ ἐξάρω τὴν ποικίλην σπουδαιότητα τῆς ἐκδρομῆς ταύτης, δι' ἧς οἱ πάντες ἠντλήσαμεν θάρρος ἐκ τῆς πρὸς ἀλλήλους ἐπικοινωνίας, ἠρύσθημεν τὴν συνείδησιν τῆς ὑπεροχῆς ἡμῶν πρὸ τοὺς ἀντιπάλους καὶ ἐδιδάχθημεν τοῦτο τὸ ὡραῖον δίδαγμα, ὅτι τὰς ἐκδρομὰς ταύτας πρέπει συχνοτερας νὰ ἐπιχειρῶμεν, νὰ ἐπεκτείνωμεν δ' αὐτὰς καὶ μέχρι Μακεδονίας, ὅπως καὶ οἱ τὰ σχολεῖα τῆς Μακεδονίας διοικοῦντες μιμούμενοι τὸ παράδειγμα τῶν Ἀδριανουπολιτῶν ἀγάγωσι τοὺς τροφίμους τῶν μακεδονικῶν παιδευτηρίων εἰς ἐπίσκεψιν τῶν ὁμηλίκων τῆς Θράκης. Τοῦτο θα εἶναι τὸ ἀγλαώτερον ἀποτέλεσμα τῶν ἀντεπισκέψεων τούτων καὶ ἀπόδειξις, ὅτι ἐξῆραν τὸ γεγονὸς πᾶσαι αἱ βυζαντιακαὶ ἐφημερίδες ἐθνικαί τε καὶ ἀλλόγλωσσοι, μηδ' αὐτῶν τῶν τουρκικῶν ἐξαιρουμένων. Ἡμεῖς οἱ Ἀδριανουπολῖται ὡς πρῶτον καρπὸν τῆς λαμπρᾶς

έμπνεύσεως τοῦ κ. Σάρρου ἀναμένομεν τὴν ἀντεπίσκεψιν τῶν φιλτάτων Διδυμοτειχιτῶν.

ΗΠΕΙΡΟΣ

Ἡ εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἰωαννίνων ἄφιξις τοῦ Ῥωμούνου Προξένου. — Ἔγκλησις πρὸς τὰ ναυτιρωτικὰ αἰσθήματα τῶν Ἠπειωτῶν πρὸς ἀπόκρυσιν τοῦ νέου τούτου ἐχθροῦ, τῶν Ῥωμούνων

Ἐπιστέλλουσιν ἡμῖν ἐξ Ἰωαννίνων ἀπὸ 23 Μαΐου 1904.

Τῇ 15 τοῦ ἰστ. μ. ἦλθεν εἰς τὴν πόλιν μας, τὴν πρωτεύουσαν τῆς Ἠπείρου, ὁ ἀπὸ πολλοῦ ἀναμενόμενος καὶ νεωστὶ διορισθεὶς πρόξενος τῆς Ῥουμανίας κ. Μπατέσκου καὶ κατέλυσε παρὰ τὴν Βλαχοδιδασκάλῳ προσωρινῶς. Μίαν καὶ μόνην παρεκλησιν ἀπευθύνομεν γενικῶς πρὸς τοὺς Ἰωαννίτας καὶ λοιποὺς πατριώτας. Νὰ δείξωμεν ἐμπράκτως, ὅτι τοὺς ὑβριστὰς τῶν ἰερωτέρων μας αἰσθημάτων τοὺς δεχόμεθα ἐν τῷ οἴκῳ μας ἄκοντες καὶ μετὰ βδελυγίας.

Ἀπευθύνομεν τὴν παράκλησιν ταύτην πρὸς σᾶς ὦ Ἰωαννῖται καὶ Ἰωαννῖται, μετὰ πεποιθήσεως ὅτι σεῖς καὶ μόνοι εἶσθε εἰς θέσιν νὰ καταστήσητε κατάδηλον εἰς τοὺς κοθόφωνος ἐνθουσιώδεις ὁποῖοι θὰ εἶναι ἡ μέλλουσα ἐνταῦθα δράσις των. Ἐὰν εἰς πολλῶν ἀκομη τὸ πνεῦμα δὲν ἐνεστερεύθη, ὡς ἔδει, τὸ πρὸς τοὺς ἀλλοφύλλους ἐθνικὸς καὶ κοινωνικοὺς ἐχθροὺς μίσος, εἶναι πλέον κύριος ὅγι μόνον νὰ φυτευθῇ, ἀλλὰ καὶ νὰ καλλιεργηθῇ διὰ τῶν διαστηριωτέρων καὶ λυσιτελεστέρων λιπασμάτων. Εἶναι δὲ τοσοῦτοι καὶ τηλικοῦτοι οἱ περιστοιχίζοντες ἡμᾶς ἐθνικοὶ καὶ κοινωνικοὶ ἀμισοὶ κινδυνοι, ὥστε ἀν δὲν ὁμονοήσωμεν καὶ συνεργασθῶμεν πάσῃ δυνάμει, τάχιον ἢ βράδιον θὰ εὑρεθῶμεν εἰς τὴν ἀπελπιστικὴν θέσιν τῶν μωρῶν παρθένων τοῦ Εὐαγγελίου. Ὅσοῖον δὲ τότε ἔσεται τὸ ὄφελος; Οἱ καιροὶ οὐ μενετοί, ἀγαπητοὶ συμπολῖται! Δράξωμεν τῆς εὐκαιρίας, ἃς συσσωματωθῶμεν ὡς εἷς ἄνθρωπος καὶ ἂς διέξωμεν ὅτι ταχιστα καὶ ἐμπράκτως, ὅτι οὐδέποτε καὶ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ὁ' ἀνεχθῶμεν ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες κάτοικοι τῆς ἐδάφους Ἠπείρου νὰ γίνωμεν ἔρμαιον τοῦ τυχόντος τυχοδιώκτου. Ἀμυνθῶμεν ὡς λεοντες καὶ ὄχι ὡς γαλαί! Τὸ νὰ σκεφθῇ τις καὶ μόνον, ὅτι ἐν τῇ ἀγαπητῇ πατρίδι μας ἔρχεται καὶ ἐγκαθιδρύεται πρόξενος τῆς Ῥωμουνίας εἶναι ὕβρις καθ' ἑκάστην τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ αἰσθανθῶμεν μέχρι μυελοῦ ὀστέων.

Ἕτερος ἀνταποκριτὴς ἡμῶν ἐκ τῆς αὐτῆς πόλεως ἐπιστέλλει ἡμῖν τὰ ἑπόμενα :

Γενναῖαι πράξεις ἔρχομαι νὰ ἀναγγείλω ὑμῖν τοῦ ἐκ τοῦ χωρίου Τσονδήλας καταγομένου εὐκλεοῦς νέου κ. Κ. Στεράνου. Οὗτος ἐγκατεστημένος ἐν Φιλαδελφείᾳ τῆς Ἀμερικῆς καὶ τιμῶν αὐτοῦ τὴν πατρίδα δὶς τῆς δραστηριότητος αὐτοῦ, δι' ἧς ἐπλουτησε καὶ ἀνῆλθε εἰς τὰς πρώτας βαθμίδας τῆς κοινωνίας, ἤλθεν ἐπ' ἰσχάτων εἰς Ἰωάννινα καὶ πρὸ τριῶν ἑβδομάδων ἐνυμφεύθη τὴν σεμνὴν καὶ ἀβραν κόρην Αἰκατερίνην Κ. Βηλλορᾶ, γηραιοῦ ἰατροῦ τῆς πόλεως ἐν τοῦ ὀνοματοῦ τὸν Βηλλαράδων εἶκου.

Τοὺς εὐτυχεῖς τούτους γάμους του καθηγίασε διὰ τῶν ἑπομένων λαμπρῶν πράξεών του :

Α'). Προσήνεγκεν ὑπὲρ τῆς ἐνδόξου Ζωσιμαίας σχολῆς, τοῦ περιπύστου πανηπειρωτικοῦ διδακτηρίου, λίρας ἀγγλικὰς πεντήκοντα.

Β'). Προσήνεγκεν ὑπὲρ τοῦ ἑλληνικοῦ νοσοκομείου Χατζηκώστα ὡσαύτως ἀγγλικὰς λίρας εἴκοσι.

Γ'). Ἐναίαν ὡσαύτως ἑβδομὴν εἰσφορὰν ὑπὲρ τοῦ Τουρκικοῦ νοσοκομείου Καμπδέ.

Δ'). Ἀλλὰ γενναιότατη τῶν εἰσφορῶν εἶναι ἡ ἑπομένη. Ἐπελήρωσε πρὸς τὸ τουρκικὸν δημόσιον ὅλους τοὺς ἀπὸ ἐτῶν καθυστερουμένους φόρους τῆς γενιθλίου αὐτοῦ κώμης Τσονδήλας ἀφεργομένους εἰς πολλὰς ἑκατοντάδας λιρῶν ἀπηλλάξας οὕτω τοὺς δυσμοίρους χωρικοὺς ἀνηκούστων πιέσεων καὶ φυλακίσεων.

Ἔκρινα ἀναγκαῖον νὰ ἐξάρω διὰ τῶν στηλῶν τοῦ «Ἀγῶνος» τὰς λαμπρὰς ταύτας πράξεις τοῦ φιλοτιμοτάτου υἱοῦ τῆς Ἠπείρου.

Νεωτέρα ἐπιστολὴ τοῦ ταχτικοῦ ἡμῶν ἀνταποκριτοῦ ἐξ Ἰωαννίνων ἀπὸ 24 Μαΐου πληροφορεῖ ἡμᾶς περὶ τοῦ Γενικοῦ Προξένου Ῥωμουνίας καὶ τοῦ πατριωτισμοῦ τῶν Ἰωαννιτῶν τὰ ἑπόμενα :

Ἡ κοινωνία Ἰωαννίνων ἀπὸ τῆς ἀνωτάτης τάξεώς της μέχρι τῆς ἰσχάτης ἐτίμησεν ἀπὸ τῶν ἀνέβειξεν ἀξίαν τῆς τε ἐυδνῆρου Ἠπείρου καὶ τῆς πατρίδος Ἑλλάδος διὰ τῆς ἐθνικῆς αὐτῆς στάσεως, ἣν ἐξιοπρεπέστατα ἐτήρησε ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἀφίξεως τοῦ Ῥωμούνου προξένου. Πανταχοῦ ὁμοθυμος καὶ ἐνιαία ἀγανάκτησις ἐξερράγη καὶ κατὰ χωρα περιρρήνησις ἐξεδηλώθη πρὸς τον αὐθαδη βασιδόργον, ὅστις ἐπὶ μονῳ τῷ σκοπῷ τῆς ἱδρύσεως προπαγανδικοῦ προξενείου, σκοποῦ-τος τὴν θρασυτάτην ἐξυβρισιν τοῦ ἐθνικοῦ αἰσθήματος τοῦ Ἠπειωτικοῦ λαοῦ καὶ τὴν ψευδῆ παράστασιν τούτου εἰς τὰ ὄμματα τῆς Εὐρώπης ὡς μισγδὸς καὶ νόθου, ἀπιστεκλὴν ὑπὸ τῶν ἐν Βουκουρεστίῳ εἰς Ἰωάννινα.

Ἐαν ἠθέλομεν ἀναφέρει τα λαβόντα χώραν εἰς βάρος τοῦ Ῥωμούνου πρὸξενου κατὰ τας ἡμέρας ταύτας ἀπειρε κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦ-τον ἐπισοβαρὰ καὶ ἐπιφοβα, ἐσνὰ δὲ πάντως, ὅπως ἀριδήλως τεκμηριώσωσι ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν κορυφωθεῖσαν ἀγανάκτησιν τῆς τροφίεσης φιλοτιμίας τοῦ λαοῦ τῶν Ἰωαννίνων, ἀφ' ἑτερου τὴν χαμέρπειαν καὶ ὑβριστικὴν συμπεριφορὰν τοῦ ἐπαξίου τούτου προστατευομένου, μαθητοῦ καὶ μιμητοῦ τοῦ Α. Μαργαρίτου, ἠθέλομεν καταλάβει ἀσκόπως ἀρκετὰς στήλας τοῦ πολυτίμου χώρου τοῦ «Ἀγῶνος». Ἀρκεῖ μόνον νὰ εἴπωμεν, ὅτι οὔτε κουσεὺς Ἕλλην εἴδυρθη νὰ ὑπάγῃ ὅπως κείρῃ τὸν κ. Παδέανον, οὐδεὶς δὲ ἰδιοκτήτης ἠθέλησε νὰ δώσῃ ὑπ' ἐνοίκιον τὴν οἰκίαν του διὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν τοῦ προπαγανδικοῦ του προξενείου. Τὰ προχειρόμενα μεγαλοπρεπῆ ἐνοίκια, ἀγνωστα τέως ἐν Ἰωαννίνοις (120—150 λιρῶν Τουρκικῶν) οὐδένα πτωχὸν ἢ πλούσιον Ἰωαννίτην ἐδελεασαν, πανταχοῦ δὲ ἀπερρίφθησαν μετὰ βαθείας περιφρονήσεως καὶ πάντες ὡς ἐκ συνθήματος ἀπαγορεύουσι τῷ ἐπωλήτῳ καὶ ἀπολέσαντι τὴν ὑπομονὴν κ. Παδιάνῳ καὶ αὐτὴν τὴν διάδασιν τοῦ κατωφλίου της θύρας των, καθ' ὅσον ὁ κύριος οὗτος νομίσας, ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐπιβλήθῃ ἀσφαλίστερον αὐτοπροσώπως, περιέρχεται ἐπὶ καιρὸν δλης τῆς κουτσαδίας τῶν Ῥωμουνοδασκάλων, τῆς οἰκογενείας του ἀπὸ τῆς κουτσαδίας τῶν Ἑβραίων τας θεωρουμένας ὡς ἀνοικειαίμους οἰκίας προκαλῶν τὴν ἐκδικησιν τῶν πάντων καὶ παρέχων διασκεδαστικώτατον θέαμα καὶ ἀπεριγράπτων εὐθυμίαν εἰς τοὺς ἀγυιὸ παιδας Ἰωαννίνων. Ἀλλὰ τα πάντα εἰς μάτην, ὁ κ. Παδιάνος ἐκινδύνευε νὰ διαμείνῃ ἐν ὑπαιθρῳ, ἐὰν μὴ ὡς ἀπὸ μηχανῆς θεὸς τὸν ἐσωζεν ἡ φιλόξενος οἰκία ἀγαθοῦ ὁμωνοδασκάλου.

Τὸ πρᾶτον μέθημα ἐδοθη ἤδη καὶ οὐδεὶς ἀμφιβάλλει, ὅτι θὰ ἐξακολουθήσῃ τοῦτο συνεχίζομενον μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ὁ κ. Παδέανος ὃς ἐνοησηση καλῶς καὶ θὰ ὑποδιέξῃ εἰς τοὺς ἀποστειλαντας αὐτὸν, ὅτι ἐκεῖνοι μὲν εἰς μάτην καταναλίσκουσι πάλιν πολύτιμον χρῆμα, αὐτὸς δὲ πολυτιμον χρονον διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ μωρου ἔργου τῆς ἀντλησεως ἐν πιθῳ Δαναΐδων.

Τοὺς ἐνταῦθα τουρκικοὺς κύκλους ἐνῷ χαροποιοῦσιν αἱ ῥωσικαὶ ἐπανειλημμέναι ἥτται, ἀνησυχοῦσι μεγάλως αἱ περὶ τῶν αὐστριακῶν ἐξοπλισμῶν εἰδήσεις. Προχθὲς δὲ διεδόθη μετ' ἐπιτάσεως, ὅτι συγκαλεῖται ἄπασα ἡ τελευταία σειρὰ τῆς ἐφεδρίας (Μουσταφίζ) ὑπὸ τας ὁπλαίας ἐν-ὸς 8 ἡμερῶν.

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν περὶ τὴν 2αν ὥραν τῆς νυκτὸς πολυαρίθμως λητρικὴ συμμορία ἐξ 25—30 ἀ-ομων συνισταμένη, καθ' ἃ λέγουσι, προσέβαλε τὸ χωρίον Καλυτζᾶ (Ζαγορίου). Τῶν λησταῶν κατὰ τὴν συνηθη αὐτῶν τακτικὴν διαιρεθέντων εἰς μικρὰ ἀποσπάσματα, οἱ μὲν ἔμειναν ἐκτὸς τοῦ χωρίου καὶ ἐπυροβόλουν διαρκῶς πρὸς ἐκφοβισμὸν τῶν κατοίκων, οἱ δὲ λοιποὶ εἰσβαλόντες ἐντὸς ἐξεδίασαν τὴν θύραν τῆς οἰκίας τοῦ Τασούλα Βέλιου ἔνὸς τῶν-μᾶλον εὐπόρων, ὥρπασαν ἐκεῖ ὅσα ἀντικείμενα ἀξίας εὗρον καὶ 45 λίρας, ἐτραυμάτισαν σοβαρῶς δι' ὅπλου Γκρᾶ γυναῖκά τινα κατα τὸν βραχίονα, ἐκκακοσύνησαν ἐν παιδίοι καὶ ἀπῆγαγον τὸν ἀτυχῆ γέροντα Βέλιον αἰχμάλωτον, διὰ τὴν ἐξαγορὰ τοῦ ὁποίου ἀπαιτοῦσι 1000 λίρας. Ὡς ἀργυτὸς τῆς συμμορίας ταύτης λέγεται Γράτζος τις ἡ Κρομμυδᾶς, οὗ δὲ λησταὶ ἐκ τοῦ ἰδιώματος ὅπερ ἐλάλουν εἰκάζεται, ὅτι εἶναι Ἑλληνοβλαχοι. Εἶναι ἡ λησταὶα αὕτη ἡ πρώτη δι' ἔργων ὅρασις τῆς ῥωμουνικῆς προπαγάνδας ἐν Ἠπείρῳ κατὰ τὴν γνωστὴν παλαιαν μέθοδον τοῦ κατράτου Α. Μαργαρίτου ; Μένει νὰ ἰδωμεν. Ἡ Α. Ε. ὁ Γ. Διοικητὴς Ὀσμὰν Πασᾶς καταταχρηθεὶς ἐκ τοῦ ἀγγέλματος τῆς λησταπραξίας ταύτης, διέταξεν αὐθωρεὶ νὰ μεταβῶσιν στρατιωτικὰ ἀποσπάσματα πρὸς καταδίωξιν καὶ ἐξόντωσιν τῆς συμμορίας.

Ὁ ἐντεῦθεν Γ. Πρόξενος τῆς Αὐστρίας ἀνεχώρησεν εἰς περιοδιαίαν ἀνα τὴν βόρειον Ἤπειρον. Ἀρχήμενος ἀπὸ Λιασκοβικίου Πρεμετῆς, διέρχεται Ἀργυροκάστρου, Δελβίνου καὶ Φιλιατῶν θὰ ἐπαναλάμψῃ εἰς Ἰωάννινα διὰ Σαγιάδος Πρεβέζης.

ΑΓΓΕΛΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΡΥΛΟΙ

Δι' αἱμάτων καὶ φόνων ἐκηλιδώθη καὶ πάλιν κατὰ τὰς δύο τελευταίας ἑβδομάδας τὸ ἱερὸν τῆς Μακεδονίας ἔδαφος ὑπὸ τὰ δίμματα τῶν Τούρκων καὶ τῶν ὀργανωτῶν Ἑβρωπαίων. Τὸ « Ἀνατολικὸν Δελτίον » ἀριθμεῖ ἐν πρὸς ἐν τὰ θέματα ταῦτα τῆς βουλγαρικῆς ἀναδορίας μεταξὺ δὲ τούτων ἐπιφανέστατος εἶναι ὁ ὁπλαρχηγὸς Βαγγέλης ὁ ἡρωϊκὸς υἱὸς τοῦ χωρίου Στερβίνας, δστις μόνος αὐτὸς ἐπὶ δύο ὁλόκληρα ἐ-η κατόρθωσε δι' ὀλιγαρίθμων δπλοδυν δραδῶν τοὺς τε ἐμπιτεῦσι τὸν τρόμον καθ' ὅλην τὴν ἐπαρχίαν Καστορίας εἰς

Ἡ ἐν τοῖς ἀνωτέρω σχολείοις διδασκομένη ἀρχαία ἑλληνικὴ γλῶσσα κακῶς πιστεύεται ὅτι ἐπιδρᾷ ἀμέσως ἐπὶ τῆς ὁμιλουμένης ἢ ἐπὶ τῆς γραφομένης νεοελληνικῆς ἐπιβάλλουσα ἐν αὐτὰς ἀρχαῖον γλωσσικὸν ὑλικόν, διότι ἂν τοῦτο ἦτο ἀληθὲς, θὰ ὑπῆρχον ἐν τῇ νεοελληνικῇ ἀρχαῖα στοιχεῖα πολὺ ἀνόμοια πρὸς ἄλληλα, ὅπως πολὺ ἀνόμοια εἶναι ἡ γλῶσσα ἐν τοῖς σχολείοις διδασκομένων συγγραφέων ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου καὶ Ἡροδότου μέχρι τῶν τραγικῶν τοῦ Θουκιδίδου, τοῦ Δημοσθένους, τοῦ Λουκιανοῦ, τοῦ Πολυαίνου καὶ τῶν Ἀλεξάνδρων μύθων. Ἀλλ' ὅμως τὰ ἐν τῇ νεοελληνικῇ γλώσσῃ ὑπάρχοντα ἀρχαῖα

μεθ ἡμῶν διαρκούσης τῆς μάχης, ἥτις παρετάθη ἐπὶ 15 ὥρας.

Εἷς τὰς 8 τῆς ἑσπέρας ἔδοκα τὴν διαταγὴν τῆς ὑποχωρήσεως. Αἱ ὑπόγειοι τορπίλλαι μας δὲν ἦνα τοποθεσίαι μας προχωρούσης καὶ ἀπὸ τῆς θαλάσσης ὑπὸ τῶν στρατευμάτων εἶναι ἐξαίρετον»

ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ ΤΩΝ ΜΑΚΕΔΟΝΩΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ἀθήνησι 1903

ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

† Η. Α. Σ. Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΑΘΗΝΩΝ Πρόεδρος
ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΑΛΑΔΩΡΙΤΗΣ Ταμίας
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΒΙΚΕΛΑΣ
ΜΑΡΚΟΣ ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΤΤΑΝΤΖΟΓΛΟΥ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΡΑΚΤΙΒΑΝ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ Σ. ΣΤΡΕΪΤ

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Ε. ΒΡΥΖΑΚΗΣ Γενικὸς Γραμματεύς

Εἰσφοραὶ δέχονται : Τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος (Πλατεῖα 19-20), καὶ αἱ Λοιπαὶ ἐν Ἀθήναις Τράπεζαι. Ἐν δὲ ταῖς ἐπαρχίαις τὰ ὑποκαταστήματα τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, καὶ αἱ τοιαῦται πρὸς συλλογὴν ἐράνων ἐπιτροπαί.

θὲν Σάββατον 22 Μαΐου μεταξὺ Γευγελῆς καὶ Θεσσαλονίκης ἐπῆλθεν ἔκρηξις ἐν τῇ ἁμαξοστοιχίᾳ Σοφίας — Θεσσαλονίκης. Ἐκ τῆς ἐκρήξεως κατεστράφη ἡ ἅμαξα τῶν ἐμπορευμάτων καὶ ἐρονεύθη ὁ Ἕλλην ὁδηγὸς Ἀλέξανδρος Χρήστου, εἷς ὃν μετενεχθέντα εἰς Θεσσαλονίκην ἐγένετο ἐπιβλητικωτάτη κηδεία, χοροστατούντος τοῦ Σ. Μητροπολίτου. παριστάμενον τῶν προξενικῶν ἀρχῶν καὶ ὁλοκλήρου τῆς ἑλληνικῆς κοινότητος ἐν προφανεῖ διατελούσης ἐρεθισμῷ. Ἐκ τῶν γενομένων ἀνακρίσεων ἀπεδείχθη, ὅτι ἡ βόμβα ἐτέθη εἰς τὴν ἁμαξοστοιχίαν ἐν τῷ σταθμῷ τῆς βουλγαρικῆς πρωτευούσης Σοφίας.

⁂

— Κατ εἰδήσεις ἐκ Κωνσταντινοπόλεως ἐν τῇ περιφερείᾳ Σκοπέλων ἀπόσασια τουρκικὸν δδη γούμενον ὑπὸ δύο αὐστριακῶν ἀξιωματικῶν τῆς μακεδονικῆς χωροφυλακῆς κατέστρεψεν ὁλοσχερῶς συμμορίαν ἀποτελουμένην ἐξ 24 Βουλγάρων. Ἐν τούτοις ἐξ αὐτοτμακῆς πηγῆς βεβαιοῦται ὅτι ἐν μὴ νομισθῇ φαίνεται ὅτι σκοπὸς τῶν μεταρρυθμιστῶν εἶναι ἡ ἐρήνευσις τῆς Μακεδονίας καὶ ἡ καταδίωξις τῶν κακουργούντων Βουλγάρων, ὅτι οἱ Αὐστριακοὶ ἀξιωματικοὶ μετέβησαν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς συμπλοκῆς μόνον τὴν ὑστεραίαν τοῦ ὀλέθρου τῶν βουλγάρων.

⁂

— Περὶ τῆς ὑπὸ τῶν Ἰαπώνων ἁλώσεως τοῦ Κὶν Τσόου καὶ τῆς δευτῆς τῶν Ῥώσων ἥτιης ἡ ἐπίσημος ἔκθεσις τοῦ στρατηγοῦ Στοῦσελ φρουράρχου τοῦ Λιμένος Ἀρθούρου, κατ' ἀνακοίνωσιν τῆς ἐν Ἀθήναις ῥωσικῆς πρεσβείας, ἔχει ὡς ἑπεται :

Τὴν 13ην Μαΐου μετὰ διήμερον μά ην διέταξα τὴν ἐκκένωσιν τῆς θέσεως Κὶν Τσόου. Εἴχομεν ἐναντίον μας τρεῖς ἐθρικὰς Μεραρχίας μετὰ 125 πυροβόλων. Τὸ ἐχθρικὸν πῦρ κυρίως τεσσάρων κανονοβόλων. Τὸ ἐχθρικὸν πῦρ κυρίως τεσσάρων κανονοφόρων καὶ ἐξ τορπιλλικῶν κατέστρεψε τὸ δον ροδολεῖα μας, τὰ ὁποῖα ἡρωϊκῶς ἐπεστήριξε τὸ δον σύνταγμα Ἡ κανονοφόρος «Μπομπὲρ» ἐπροξέηνεν ὑπερόρκους ζημίας εἰς τὸν ἐχθρόν.

Αἱ ἀπώλειαί μας εἶναι τριάκοντα ἀξιωματικοὶ καὶ τραυματίαι καὶ ὀκτακόσιοι στρατιῶται νεκροὶ καὶ τραυματίαι. Κατισρέψαμεν ἡμεῖς αὐτοὶ τὰ μὴ βλαβέντα πυροβόλα μας. Ἦτο ἀδύνατον νὰ τὰ παραλάβωμεν

γλωσσικὰ στοιχεῖα δὲν ἀποτελοῦσι κέντρωσιν πολυμόρφου ἐκ τῆς διαλέκτου πάντων τῶν προειρημένων συγγραφέων, ἀλλ' ἔχουσι χαρακτῆρα ὁμοειδῆ, καθαρευούσης, ὅτι ἡ χρῆσις πρότερον ἦτο περιορισμένη σχεδὸν μόνον ἐν τῇ γραφομένῃ γλώσσῃ, ἀλλὰ καὶ ἡ γραφομένη) δὲν ἀποδέχεται πλέον ὅ,τι ὑπάρχει ἐν τοῖς βιβλίοις τῶν ἀρχαίων, ἀλλ' ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ἀντιδρᾷ ὡς πᾶσα ζῶσα γλῶσσα. Προσέτι δὲ θὰ ἀποδειχθῇ ἐν τῷ δευτέρῳ κεφαλαίῳ ὅτι οὐδὲ ἡ γένεσις τῆς καθαρευούσης ὀφείλεται εἰς τὴν γλῶσσαν τῆς ἀρχαίας λογοτεχνίας, οὐδ' εἶνε ἔργον τῶν σχολείων καὶ τῶν διδασκάλων. Φανερὸν δμως καὶ φυσικώτατον εἶνε ὅτι τὰ ἐν τῇ νεοελληνικῇ γλώσσῃ ὑπάρχοντα ἀρχαῖα στοιχεῖα ἐπανευρισκόμενα ἐν τῇ σχολικῇ διδασκαλίᾳ καὶ ἀκριβῶς ἐν τῷ ἀδιαφθόρῳ αὐτῶν τύπῳ ἐκμανθανόμενα ἀναζωογονοῦνται διὰ τῆς διδασκαλίας ταύτης καὶ προσνλάττονται ἀπὸ ἐφημέραν καὶ τυραίων παραφθορῶν. Ἐνῷ τὰ δημώδη μᾶλλον διὰ τῆς προφορικῆς μόνον δμιλίας μεταδιδόμενα εὐκολότερον παραφθείρονται ἡ ληομονοῦνται. Ἡ διδασκαλία δηλαδὴ τῆς ἀρχαίας γλώσσης συντελεῖ εἰς τὴν ἐπικράτησιν τῆς καθαρευούσης μόνον ἐμμέσως, τοὐτέστι δὲν ἐπαναφέρει εἰς τὴν ζωὴν στοιχεῖα παλαιὰ καὶ νεκρά, ἀλλ' ἀναζωογονεῖ καὶ συγκρατεῖ τὰ ὑπάρχοντα καὶ εἶσαι ζῶντα. Ὁσαύτως καὶ διατήρησις τῆς ὀρθογραφίας ὀφειλομένη εἰς μόνην τὴν διδασκαλίον τῆς ἀρχαίας γραμματικῆς, συντελεῖ καὶ αὐτὴ σπουδαίως εἰς διατήρησιν τοῦ γλωσσικοῦ καθεστῶς καὶ δὲν ἐπιτρέπει τὰ εὐδοκιμήσωσιν αἱ ἐφήμεροι ἢ διαλεκτικαὶ παραφθοραί.*

Ἕνεκα λοιπὸν πάντων τῶν προειρημένων αἰτιῶν τὰ στοιχεῖα τῆς καθαρευούσης ἀπεδείχθησαν μέχρι τοὐδε ἐν τῷ περὶ ὑπάρξεως ἀγῶνι καθόλου ἐπεῖν ἰσχυρότερα καὶ μᾶλλον βιώσιμα τῶν ἀντιπάλων δημωδῶν, μέγιστος δὲ εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῶν γλωσσικῶν ἐκείνων στοιχείων, ἅτινα μόλις πρὸ μιᾶς ἢ δύο γενεῶν ἦσαν λίαν ζωντανὰ καὶ συνηθέστατα, σήμερον δὲ ἐξέλιπον τελείως ἐκ τῆς δημιλουμένης γλώσσης ἢ κατήντησεν δλως ἀπηρχαιωμένα καὶ διαλεκτικά. Ἀφ' ἑτέρου δὲ στοιχεῖα τῆς γραφομένης νεοελληνικῆς ἐπιβάλλουσα ἐν τὰς ἀρχαίας γλωσσικὰς ὁλικὸν, διότι ἂν τοῦτο ἦτο ἀληθὲς, θὰ ὑπῆρχον ἐν τῇ νεοελληνικῇ ἀρχαῖα στοιχεῖα πολὺ ἀνόμοια πρὸς ἄλληλα, ὅπως πολὺ ἀνόμοια εἶναι ἡ γλῶσσα ἐν τοῖς σχολείοις διδασκομένων συγγραφέων ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου καὶ Ἡροδότου μέχρι τῶν τραγικῶν τοῦ Θουκιδίδου, τοῦ Δημοσθένους, τοῦ Λουκιανοῦ, τοῦ Πολυαίνου καὶ τῶν Ἀλεξάνδρων μύθων. Ἀλλ' ὅμως τὰ ἐν τῇ νεοελληνικῇ γλώσσῃ ὑπάρχοντα ἀρχαῖα

ὀφθῶσι διὰ τῆς συχνῆς μελέτης (durch häufige Lektüre) νὰ ἐννοῆσι ἐν τῇ καθαρευούσῃ, τὸ δὲ μέγα πλῆθος τοῦ λαοῦ τὸ ἐκπαιδευθὲν μόνον ἐν τῷ δημοτικῷ σχολείῳ δὲν ἔσχεν οὐδεμίαν ἐπαφὴν μὲ τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, δὲν δύναται δὲ οὐδαμῶς νὰ ἐκφράσῃ τὰ διανοήματα αὐτοῦ προφορικῶς ἢ ἐγγράφως. Τὴν διαβεβαίωσιν δμως ταύτην διαψεύδει ἐντονότατα ἡ ἐπισολὴ τῆς γραφίσσης ἀπὸ Ἀνδρίτσαινας ἀγροτίσσης παιδίσκης ἣτις κατωτέρω τοῦ δημοτικοῦ σχολείου, ἤτοι μαθητεύσασα ἐν τῷ ὑπὸ τοῦ Συλλόγου Παρνασσοῦ συντηρουμένῃ νυκτερινῇ σχολῇ τῶν ἀπόρων παίδων, δημοσιευθεῖσα δὲ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 230 (17 Ὀκτωβρίου 1903) φύλλῳ τῆς ἐφημερίδος «Ἑστία», ἀποτελεῖται πρὸς τὸν ἔφορον τῆς σχολῆς κ. Ταμπακοπούλου ἀποσαλεῖσα ἔξ ἀμερικῆς, ὅπου ἐτελείωσε τὰς παιδεύσεις τοῦ γράφοντος δηλοῦσι σαφῶς αἱ πολλαὶ ἀνορθογραφίαι, ἃς ὑπογραμμίσαμεν αὐτὸν καὶ ὅμως ἡ ἀπειρία τοῦ ἀνθρώπου τούτου εἶνε συντετυγμένη ἐν σχέδον ὅλαις παραφθοραῖς.

«Ἐγὼ ημε εἰς εκ τον μαθητων σας και ενφραζω τας θημας μου εν χαριστιας τας οποιας εχω προς ημας απαντα τα Μελη του Συλλογου τον Παρνασσου διατι επροστατευσατε και εμαθον 2 γραμματα και το Σημερον απο τα γραμματα βρισκομαι σε καταστημα ελληνικον εν Αμερικη».

Ὁμοιοῦν ἀνθρώπου ἐπιστολὴν ἀναφέρει ὁ Χατζηδάκις ἐν Κενται εἰς 61 Gr. XVI σελ. 24. Αἱ φῶς μου δὲ τὶς ἔχει τοιαύτας ἐπιστολὰς λαμβάνει συχνότατα. Σημειωτέον δὲ ὅτι ὁ ἀνὴρ οὗτος ἐπιμορφώσας ἑαυτὸν ἐν τῷ ἐμπορίᾳ μετὰ ἀπαιδεύτων μὲ ἐλάχ ὀλίγα ἔτη ἐν τοιαύτας ἐπιστολὰς ἐκφράζεται μετὰ ἀκριβείας καὶ ἐπιμελείας ἀξιοθαυμάστου, ὅπως ἐκ τῶν ἑπομένων ἐκ τῆς αὐτῆς ἐπιστολῆς ἀποδείκνυται :

«Ὅσοι δμως ἄλλοι λέξεις τῆς δημώδους δὲν ἔχουσι ἀντιπάλους ἐν τῇ καθαρευούσῃ, εἶνε δὲ καὶ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι ἐν τῇ ἐκφράσει, αὐτοι εἶναι ρευστοὶ καὶ διατηροῦσι καὶ τὸν τύπον τῶν ἀρχαίων καὶ φθογγολογικῶν ἰδιωμάτων τῆς δημώδους.

Τὸ δὲ τρίτον μέρος, ἤτοι τὰ διπλᾶ γλωσσικὰ στοιχεῖα. ἀνταγωνίζονται εἰσέτι πρὸς ἄλληλα τὸν περὶ ὑπάρξεως ἀγῶνα, καθ' ὃν ὡς ἐπομένως καὶ ἀνωτέρω (σελ. 25-26) μέλλουσι τινὰ μὲν ν' ἐξαφανισθῶσιν, ἄλλα δὲ νὰ περιορισθῶσιν εἰς ἰδιωτικήν τινα χρῆσιν ἢ σημασίαν. Ἐκ τῆς ἐκβάσεως τοῦ ἀγῶνος τούτου ἐξαρτᾶται ἂν ἡ γλῶσσα τοῦ μέλλοντος θὰ ἔχῃ μεγαλυτέραν ἢ μικροτέραν δμοιότητα πρὸς τὴν σημερινὴν καθαρεύουσαν. Μέχρι τοὐδε δμως ἐπειδὴ μ'γα πλῆθος στοιχείων τῆς καθαρευούσης κατέλαβε καὶ κατέχει μόνιμον θέσιν ἐν τῇ δμιλουμένῃ, πολλὰ δὲ δημώδη παρουσιάζουσι διαφορὰς καθιστώσας δυσχερῆ τὴν μετὰ τὸν ἐπικρατεστέρων συνδιαξῆν (ἤτοι προξενουσιν τὸν λεγόμενον μακαρονισμὸν, τὰ δημώδη ταῦτα καταφαίνονται ἀνάγυρα καὶ ἐξαφανίζονται ἢ καθίστανται ἀπηγορευμένα καὶ διαλεκτικά. Τοὐναντίον δὲ τὰ ἀντίπαλα αὐτῶν στο ξεῖα τῆς καθαρευούσης δμοια ὄντα πρὸς τὰ ἐπικρατέστερα δυσκόλως ἐκβιάζονται καὶ εἰσάγονται κατὰ μικρὸν εἰς τὴν δμιλουμένην γλῶσσαν, μόνιμον θέσιν ἐν αὐτῇ καταλαμβάνοντα. "Οσον δ' αὐξάνει ὁ ἀριθμὸς καὶ ἡ σημασία τῶν ἐπεισάκτων τούτων στοιχείων, τοσοῦτον δυσχερέστερα ἀποβαίνει ἡ διατήρησις τῶν δημωδῶν, δσα δὲν δύνανται νὰ συνδιασθῶσι καὶ συναρμόζωσι μετ' αὐτῶν. Τὴν πρόοδον τῆς φυσικῆς ταύτης ἐπιλογῆς ἐπαυξάνει καὶ διευκολύνει ἡ διάδοσις τῆς ἐκπαιδεύσεως παρὰ τῷ λαῷ, κοινωνικὸς καὶ πολιτικὸς βίος τῶν πόλεων καὶ ἰ

πιστία ἀμοιβαία, ἐξ ἧς ἀναμφηρίστως πολὺ μᾶλλον θὰ ἐζημιούμεθα ἡμεῖς ἢ οἱ Ἄγγλοι, ἀλλ' ἐξ ἧς ἄτρωτος δὲν θὰ ἀπέμεινεν ἡ ἀναγκαία διὰ τὸ πολιτικὸν μεγαλεῖον καὶ τὴν ἐν τῇ Ἀνατολῇ γοητείαν τοῦ ἀγγλικοῦ ὀνόματος ὑπόληψις περὶ τῆς ἀμεροληψίας καὶ τῆς εὐθυδικίας τοῦ ἀγγλικοῦ ἔθνους.

Πρὸς τιμὴν τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς πρέπει νὰ ἐξάρωμεν τὸ γεγονὸς, ὅτι τὰς παρεξηγήσεις ταύτας ἔλυσαν πρῶτοι οἱ Ἕλληνες διὰ τῆς λαμπρᾶς διαγωγῆς των. Φυλὴ δραστηρία καὶ προοδευτική, εἰλικρινεστάτην δὲ αἰσθανομένη δίψαν πρὸς τὴν εὐνομίαν καὶ τὴν τάξιν ἀφιερώθη ὁλοψύχως εἰς τὰς φιλέργους αὐτῆς τάσεις, ἐν αἷς κατεδείξεν, ὅτι ὑπερέχει πάντων τῶν ἄλλων ἐθνῶν τῶν εἰς τὴν Αἴγυπτον ἀποικιζομένων καὶ ἐβοήθησεν εἴπερ τις καὶ ἄλλη διὰ τῶν μηχανικῶν της, τῶν ἐργοδηγῶν, τῶν ἐργολάβων, τῶν τεχνιτῶν καὶ τῶν μεγάλων καλλιεργητῶν τὸ ἀγγλικὸν ἔργον τῆς γεωργικῆς ἀναγεννήσεως τῆς Αἰγύπτου. Ἡ καλλιέργεια τοῦ βάμβακος, τῆς κυρίας ταύτης πηγῆς τοῦ ἀμυθήτου πλούτου τῆς Αἰγύπτου, ἔλαβε τὴν τελειοτάτην αὐτῆς ἐπίδοσιν δι' ἑλληνικῶν χειρῶν καὶ κεφαλαίων καὶ εἰς ἑλληνικὰς χεῖρας κατα το κρατιστον αὐτῆς μέρος εὑρίσκεται ἡ ἀναζωογονοῦσα καὶ προάγουσα πᾶσαν γεωργικὴν παραγωγὴν ἐμπορία. Ἀρκεῖ νὰ ἀναμνησθῇ τις τοὺς ἡγεμονικοὺς οἴκους τῶν Ἑλλήνων μεγαλεμπόρων τῆς Ἀλεξανδρείας, ὅπως κατανοήσῃ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων τουτων. Ἀλλὰ τὴν ἐν τούτῳ θέσιν καὶ ἀποστολὴν τοῦ ἑλληνισμοῦ κρινομεν ἀναγκαῖον νὰ πραγματευθῶμεν εὐρύτερον ἐν τοῖς ἑπομένοις.

ΝΕΩΤΕΡΑ ΕΚ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ
ΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Τελεία τῆς Μακεδονίας ἀναστάτωσις —Φόνοι, ἁρπαγαὶ, ἐκβιάσεις ὑπὸ τῶν Βουλγάρων πρὸ τῶν Τούρκων καὶ Εὐρωπαίων μεταρρυθμιστῶν.

Ἐπιστέλλει ἡμῖν ὁ ἐν Θεσσαλονίκῃ ἀνταποκριτὴς ἡμῶν τὰ ἑπόμενα ἀπὸ 25 Μαΐου 1904.

Ἀκριβεῖς ἦσαν αἱ πληροφορίαι τοῦ «Ἀγῶνος» περὶ τῆς καταφώρου μεροληψίας τῶν Ῥώσων ἀξιωματικῶν ὑπὲρ τῶν Βουλγάρων ἐν τοῖς χωρίοις τῶν Βοδενῶν, μεροληψίας, ἥτις καταγγέλλεται ἀναφανδὸν ὡς συνεννόησις αὐτῶν ἀπροκάλυπτος πρὸς τοὺς δολοφόνους Βουλγάρους, ἀφ' οὗ ἐκ τῶν τολμησάντων νὰ διακηρύξωσι πρὸς τοὺς Ῥώσους ἀξιωματικοὺς, ὅτι εἶναι Ἕλληνες, *εἰς εὐρέθη τὴν ἐπιοῦσαν φονευμένος.* Σημειῶ μόνον τας ἑξῆς περὶ τουτου λεπτομερείας. Ὅτι ταῦτα πάντα συνεβησαν ἐν τῷ βουλγαροφώνῳ χωρίῳ *Μεσημέρι*. Οἱ κάτοικοι αὐτοῦ ἔσπευσαν νὰ καθυποβάλωσι τὰ παράπονά των πρὸς τοὺς Ῥώσους ἀξιωματικοὺς κατα τῶν ὀλιγαριθμων, ἀλλ' ὀχληρῶν βουλγαριζόντων τοῦ χωρίου. Τοὺς παραπονουμενους ὑπεδέχθησαν οἱ Ῥῶσοι μετα προφανοῦς ψυχρότητος. Τὴν ἐπαύριον ἐδολοφονήθη ὁ ἐκ τῶν παραπονεθέντων Ἕλλην.

Ἐν μέσοις Βοδενοῖς ἐπυροβόλησεν ἀστοχήσας καθ' Ἕλληνος εἷς Βούλγαρος, ὅστις περιφέρεται ἐλεύθερος πρὸς δόξαν τῆς εὐσεβεστάτης Ῥωσίας. Τῇ 16 τοῦ λήγοντος ἐκ τοῦ χωρίου Κούπα παρὰ τὴν Γευγελὴν ἀπήχθησαν τεσσαρες πρόκριτοι τῆς κοινοτητος, ὧν οἱ μὲν δύο κατώρθωσαν να διαφύγωσιν, οἱ δὲ ἕτεροι δύο ἐφονεύθησαν ὑπὸ τῶν Βουλγάρων.

Εἰς Μπελκαμένην, χωρίον ἑλληνικὸν ἀλβανόφωνον Βούλγαροι εἰσελθόντες δι' ἐκβιάσεων ἀπέσπασαν παρὰ τῶν χωρικῶν λίρας ὀγδοήκοντα. Θα μὲ ἐρωτήσητε τί πράττουσιν οἱ Τοῦρκοι πρὸ τοιούτων γεγονότων; Οἱ Τοῦρκοι ἀσχάλλουσες ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ τῶν Εὐρωπαίων μετὰ χαιρεκακίας ἀπαντῶσιν: Ἀποταθῆτε πρὸς τοὺς Φράγκους, οὓς ἐφέρατε ἐδῶ, ἵνα σᾶς σώσωσιν. Οἱ δὲ *μεταρρυθμισταὶ πάρεδροι* συμβουλεύουσιν *ὑπομονήν*.

Πλέον ἢ ὕποπτος εἶναι καὶ ἡ διαγωγὴ τῶν Γάλλων ἐν Σέρραις. Κατάπληξιν ἢ μᾶλλον ἀγανάκτησιν προκαλοῦσι παρα τῷ ἑλληνικῷ πληθυσμῷ τῶν Σερρῶν αἱ φιλοφρονήσεις καὶ ἡ συχνὴ ἀναστροφὴ τῶν ἀξιωματικῶν Γάλλων πρὸς τοὺς κεκηρυγμένους ὀπαδοὺς τοῦ κομιτάτου, οὓς συνιστᾷ αὐτοῖς ὁ ἐμπορικὸς πράκτωρ τῆς Βουλγαρίας.

Ἡ θέσις τοῦ Ἑλληνισμοῦ καθίσταται ὁσημέραι κρισιμωτέρα. Ἀνθιστάμεθα ἐρρωμένως, ἀλλ' ἡ ἐπίθεσις εἶναι γενικὴ καὶ λυσσαλέα. Ἔχομεν ἀνάγκην ἀρωγῆς καὶ τὴν ἀρωγὴν ταύτην μόνον παρ' ὑμῶν τῶν ἐλευθέρων Ἑλλήνων, ὦ ἀδελφοί, ἀναμένομεν. Θα περιίδητε ἡμᾶς ἀπολλυμένους; Ἔστε βέβαιοι, ὅτι θὰ συναπολεσθῆτε μεθ' ὑμῶν.

ΤΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Κατὰ τὴν νύκτα τῆς παρελθούσης Πέμπτης ἡ ἑλληνικὴ βουλὴ ψηφίσασα εἰς τρίτην καὶ τελευταίαν ἀνάγνωσιν κατέστησε νόμον τοῦ κράτους ἀφ' οὗ ἐγκριθῇ κυρούμενος. ὡς θὰ κυρωθῇ ὑπὸ τοῦ βασιλέως, τὸ περὶ στρατολογίας νομοσχέδιον, ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων, ἂν μὴ τὸ σπουδαιότατον πάντων τῶν στρατιωτικῶν νομοσχεδίων, ἅτε ἀφορῶν εἰς τὸν τρόπον καὶ τὴν ἔκτασιν τῆς ἐν Ἑλλάδι στρατολογίας. Διὰ τοῦ νέου τούτου νόμου πολλοὶ λόγοι ἀπαλλαγῆς ἀπεκόπησαν, οὕτω δὲ κατηργήθησαν αἱ ἄπειροι ἐκεῖναι δικαιολογίαι, δι' ὧν ἐδημιουργεῖτο ἡ ἀκροτάτη καὶ ἐπεχθεστάτη ἀνισότης μεταξὺ τῶν τέκνων τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ ὑπεβοηθεῖτο ἡ ἀφιλόπατρις ὄρεξις τῆς ἀπαλλαγῆς τῶν νέων ἀπὸ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσιας, ἐν ᾧ αὕτη ἀείποτε εἰς τὰς εὐκόσμους καὶ ὑγιεῖς πολιτείας ἐθεωρεῖτο καὶ εἶναι πράγματι τιμή. Καὶ δὲν διεγράφησαν μὲν ἐκ φιλανθρωπικῆς προνοίας πρὸς τοὺς μένοντας ἄνευ στηριγμάτων γονεῖς ἢ πρὸς τοὺς ὑπὸ τῆς φύσεως ἢ τῆς τύχης ἀδικουμένους στρατευσίμους πάντες οἱ λόγοι ἀπαλλαγῆς, δίδονται δὲ καὶ αὖθις ἐνιαχοῦ τοῦ νόμου εὐκολίαι πρὸς καταστρατήγησιν τοῦ στοιχειωδεστάτου καὶ ὑπερτάτου καθήκοντος, ἀλλ' οὐδεμίαν ἐπιδέχεται ἐν τούτῳ σύγκρισιν ὁ νέος πρὸς τὸν παλαιὸν νόμον, ἐκ τῆς εὐόρκου δὲ ἐφαρμογῆς αὐτοῦ ὑπὸ τῶν τεταγμένων καὶ ἐκ τῆς εἰλικρινοῦς ἀφοσιώσεως τῶν διοικούντων τὰ τοῦ στρατοῦ πρὸς τὸν πανελλήνιον πόθον τῆς συγκροτήσεως ἀξιομάχου στρατοῦ ἐξαρτᾶται τὸ νὰ δυνηθῇ καὶ ἡ Ἑλλὰς ἀμφότερα ταῦτα νὰ ἐπιτύχῃ, νὰ ἐξαποστείλῃ μὲν εἰς τὰ σύνορα ἐν τῇ ὑπερτάτῃ τῆς κρίσεως ὥρᾳ διακοσίας χιλιάδας ἀνδρῶν. νὰ εἶναι δὲ ὁ στρατὸς οὗτος ἄριστα δεδιδαγμένος τὴν ἱερὰν τοῦ περὶ πάτρης ἀμύνεσθαι τέχνην καὶ τελείως ἐφωδιασμένος διὰ τῶν ἀπαιτουμένων τοῦ πολέμου ὀργάνων. Καὶ τὸ μὲν ζήτημα τοῦ ἀριθμοῦ ἐλύθη κατὰ μέγα μέρος ὑπὸ τοῦ νέου περὶ στρατολογίας νόμου, περὶ τοῦ πλήρους δὲ ἐφοδιασμοῦ τῶν μέσων προὐνόησε μὲν τὸ κράτος διὰ τῶν νέων φορολογικῶν νόμων, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἰδιωτικὴν ἐθελοθυσίαν πάντων τῶν Ἑλλήνων, ἀλυτρώτων καὶ μὴ. ἀφέθη εὐρὺ στάδιον ἐνεργείας. μεταβαλλομένων τῶν μέχρι τοῦδε τάσεων, ὅπως προικοδοτῶνται γηροκομεῖα καὶ νοσοκομεῖα καὶ τὰ ἄλλα ὑπὲρ τῶν ἀσθενῶν καὶ τῶν ἀπομάχων τοῦ βίου φροντιστήρια, εἰς πρακτικωτέρας διαθέσεις, οὐδὲν δὲ πρακτικώτερον ἢ τὸ φροντίζειν ὑπὲρ τοῦ ὑγιοῦς μέρους τοῦ ἔθνους, τοῦτ' ἔστιν ὑπὲρ τοῦ συνόλου αὐτοῦ, οὗ τὴν ἀκεραιότητα, τὴν ἀσφάλειαν, τὴν ζωὴν καὶ τὸ ἔνδοξον μέλλον μόνον στρατὸς καὶ στόλος δύνανται νὰ ἐγγυηθῶσιν. Ὑπὲρ τούτων λοιπὸν πρέπει νὰ ἀφιερωθῇ τοῦ λοιποῦ ἡ φιλανθρωπία τῶν Ἑλλήνων. φιλανθρωπία ἅμα καθισταμένη ὑπὲρ ἑαυτῶν τε καὶ τῶν τέκνων των. Ἔχομεν ἤδη ἱκανὰ νοσοκομεῖα καὶ πτωχοκομεῖα καὶ γηροκομεῖα· νῦν στρατοῦ καὶ στόλου ὑπάρχει ἐπείγουσα ἀνάγκη.

Τελευταῖον ὡς πρὸς τὴν στρατιωτικὴν παίδευσιν τοῦ ἔθνους ἡ καλὴ ἀρχὴ ἐγένετο διὰ τῶν τελουμένων μεγάλων γυμνασίων, ἐγγυᾶται δὲ εἰς τὸ ἔθνος, ὅτι τὸ ἔργον θὰ συνεχισθῇ, ὁ ζῆλος καὶ ἡ ἀρρήκτως συνδεομένη πρὸς τὴν ὕπαρξιν στρατοῦ φιλοτιμία τοῦ Γενικοῦ αὐτοῦ ἀργηγοῦ, τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου, οὗ ἔρεισμα ἅμα καὶ κλέος ὡς μέλλοντος βασιλέως θὰ εἶναι ἡ ὕπαρξις εὐσυντάκτου στρατοῦ, ὡς ἀδοξία θὰ εἶναι ἡ στρατιωτικὴ ἀδυναμία τῆς χώρας, ἐφ' ἧς θὰ κληθῇ μίαν ἡμέραν νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸν σεπτὸν πατέρα του. Τὸ κράτος παρέσχεν αὐτῷ καὶ θὰ παράσχῃ κατὰ τὴν σύνοδον ἔτι ταύτην τῆς βουλῆς πᾶν ὅ,τι ἐζήτησεν, κυρῶσαι τὰς περὶ σχηματισμοῦ στρατοῦ θελήσεις αὐτοῦ διὰ νόμων καὶ προνοῆσαι περὶ τῶν ὑλικῶν μέσων. Νῦν καὶ τὸ ἔθνος καλεῖται νὰ ἐνισχύσῃ τὰς φιλοπάτριδας προσπαθείας τοῦ φιλοτίμου ἡγεμονίδου δι' ὑλικῶν θυσιῶν, ὅπως πληρωθῇ ὁ ἱερὸς πόθος ἁπάντων. Περὶ τὸν Διάδοχον ὡς σύμβολον τῆς στρατιωτικῆς ἀναγεννήσεως τῆς Ἑλλάδος συνταχθῶμεν οἱ πάντες μετ' ἀπεριορίστου προθυμίας καὶ μετὰ τῆς ἐγκαρτερήσεως καὶ τῶν σταθερῶν ἐκείνων ἐλπίδων, αἵτινες θὰ ὁπλίσωσιν ἡμᾶς κατὰ τῶν διαβολῶν τῶν ῥαδιούργων, κατὰ τῶν σκευωριῶν τῶν δημοκόπων, κατὰ τῶν συκοφαντιῶν πασῶν ἐκείνων τῶν τάξεων, αἵτινες εἶχον καταστήσει μέχρι τοῦδε καὶ τὸν στρατὸν πεδίον ποταπωτάτων συμφερόντων. Τοιαύτη δημιουργεῖται καὶ πρέπει νὰ δημιουργηθῇ ἡ θέσις τοῦ Διαδόχου ἐνώπιον τοῦ ἔθνους. Ἀλλ' ἕνεκα τούτου μέγιστα καὶ λεπτότατα γεννῶνται αἱ εὐθύναι αὐτοῦ καὶ τῶν περὶ αὐτόν. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι πρὸ πάντων δὲν πρέπει οὐδὲ τὸ παράπαν νὰ συγχύσωσι τὰ ἀφανῆ αὐτῶν πρόσωπα πρὸς ιὴν προσωπικότητα ἐκείνου καὶ νὰ μεταχειρισθῶσιν αὐτὴν ὡς ἀσπίδα, ἧς ὄπισθεν θὰ ἐπιδιώξωσιν ἴδια τέλη καὶ ἴδια πάθη, διότι τὴν δοθεῖσαν τιμὴν καὶ ἐξουσίαν ἔδωκε τὸ ἔθνος εἰς τὸν Διάδοχον καὶ εἰς οὐδένα ἄλλον.

***

ΑΙ ΕΠΙ τῶν βοιωτικῶν πεδίων διεξαγόμεναι ἀσκήσεις, αἵτινες περατοῦνται σήμερον, φαίνονται στεφόμεναι ὑπὸ πληρεστάτης ἐπιτυχίας, ἂν αἱ ἐν τούτῳ ἐπιτυχίαι συνίστανται εἰς τὴν διδασκαλίαν ὁπλιτῶν καὶ ἀξιωματικῶν καὶ ὑπηρεσιῶν τοῦ στρατοῦ καὶ εἰς τὴν διόρθωσιν τῶν παρατηρουμένων ἐλλείψεων. Καθ' ἑκάστην σχεδὸν ἀπὸ μιᾶς ἑβδομάδος τελοῦνται ἀσκήσεις ψευδομάχης μεταξὺ τῶν δύο ταξιαρχιῶν ὑπὸ τοὺς ὑποστρατήγους κ. Βάσσον καὶ Δημόπουλον ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Διαδόχου. ὅστις λαμβάνει ἐνεργὸν μέρος ὡς Γεν. Διοικητὴς τοῦ στρατοῦ παρέχων τὰ θέματα τῶν εἰκονικῶν μαχῶν κανονίζων τὰς λεπτομερείας τῶν κινήσεων, κρίνων εἶτα τὴν συμπεριφορὰν τῶν ἀξιωματικῶν καὶ τὰ γινόμενα λάθη. Ἐκ τῶν περιγραφῶν τῶν ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων βεβαιοῦται ἅπαξ ἔτι, ὅτι ἡ ὑπὸ τὸν κ. Δημόπουλον ταξιαρχία ἐπέδειξε μείζονα εὐστάθειαν, κανονικότητα καὶ ἐμπειρίαν ἐν ταῖς κινήσεσι, δι' ὧν διεκρίθη ὁ ὡς τύπος καὶ ὑπογραμμὸς εἰς τοὺς ἀξιωματικοὺς τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ δυνάμενος νὰ χρησιμεύσῃ στρατιωτικὸς οὗτος ἀνὴρ, ὁ εἰλικρινέστατα ἀφωσιωμένος εἰς τὸ ἔντιμον τοῦ στρατιώτου ἔργον, ὁ μηδέποτε ἀνταλλάξας τὸν μανδύαν τοῦ στρατιώτου πρὸς τὴν τήβεννον τοῦ λεσχηνεύοντος καὶ δημοκοποῦντος βουληφόρου, ὁ διὰ τῶν τακτικῶν ἀσκήσεων ἀναδείξας καὶ ἐν τῷ πολέμῳ τὴν ταξιαρχίαν του καὶ ἐν εἰρήνῃ νῦν τὰ ἐν Θεσσαλίᾳ στρατιωτικὰ σώματα τὸ πειθαρχικώτερον τιμῆμα τοῦ ἑλληνικοῦ στρατεύματος.

***

ΑΠΕΙΡΑ εἶναι τὰ ἐπεισόδια τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ Διαδόχου καὶ τῶν ἄλλων πριγκίπων τῶν ἐν τῷ στρατοπέδῳ διαμενόντων πρὸς τοὺς παρακολουθοῦντας τὰ γυμνάσια χωρικοὺς τῶν πέριξ μαρτυροῦντα τὴν ἱπποτικὴν ἀφέλειαν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ τὴν ἔμφυτον εἰς αὐτὸν λατρείαν τοῦ θεσμοῦ τῆς βασιλείας, ἄριστα δ' ἔπραξεν ἡ Α. Μ ὁ βασιλεὺς μεταβὰς εἰς τὰ γυμνάσια ταῦτα καὶ ἀναστρεφόμενος πρὸς τὰ τέκνα τοῦ λαοῦ του καὶ τοὺς στρατιώτας τοῦ κράτους του, διότι ἐνισχύεται οὕτω ἡ ἀμοιβαία ἀγάπη ἀφοσίωσις.

***

ΑΠΟ τοῦ παρελθόντος Σαββάτου ἤρχισεν ἐν τῇ βουλῇ ἡ συζήτησις τοῦ σταφιδικοῦ νομοσχεδίου προσκρούσασα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εἰς τὴν ἀντίστασιν τῆς Ἀγγλίας. ἥτις ἐδήλωσεν, ὅτι θὰ δεχθῇ τὴν διὰ τοῦ νομοσχεδίου ἐπιβάρυνσιν τοῦ ἐξαγωγικοῦ δεσμοῦ τῆς σταφίδος ὑπὸ τὸν ὅρον. ὅτι θὰ γίνῃ ἀναθεώρησις τῆς μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Ἑλλάδος ἐμπορικῆς συμβάσεως τοῦ 1890 καὶ ὅτι ἡ Ἑλλὰς θὰ παράσχῃ αὐτῇ ἐμπορικάς τινας ἀτελείας ἀγγλικῶν εἰδῶν ὡς ἀνταλλάγματα.

***

ΕΙΣ τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν συνεκενετρώθησαν τ' ἀποτελέσματα τῶν ταμιακῶν εἰσπράξεων κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα Ἀπρίλιον. Κατὰ ταῦτα αἱ εἰσπράξεις αὗται παρουσιάζουσι περίσσευμα 2.200.000 δραχμῶν περίπου, ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν ἀντίστοιχον μῆνα τοῦ προηγουμένου ἔτους. Ἡ αὔξησις αὕτη ὀφείλεται εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου περὶ αὐξήσεως τῆς μεταλλικῆς δραχμῆς εἰς 1 45, ὡς καὶ εἰς τὴν σύντονον καταδίωξιν τῶν ὀφειλετῶν τοῦ Δημοσίου.

***

ΕΝ ἀθηναϊκαῖς ἐφημερίσι μετὰ σπουδῆς ἀδικαιολογήτου καὶ ἐπιβλαβεστάτης εἰς τὰ ἐθνικὰ συμφέροντα ἐδημοσιεύθησαν τὰ κατὰ τὴν συνέντευξιν τοῦ πρίγκιπος Γεωργίου τῆς Κρήτης μετ' ἐπιτροπῆς Κρητῶν, ἥτις ἐπέδωκεν αὐτῷ ἀναφορὰν ἐκφράζουσαν τὴν εὐχὴν τῆς λειτουργίας καθαρῶς κοινοβουλευτικῶν ἀρχῶν ἐν Κρήτῃ Ἀντίγραφον τῆς ἀναφορᾶς ταύτης ἀπεστάλη πρῶτον πάντων εἰς τὸν «Ἀγῶνα» πρὸ δύο μηνῶν, ἀλλ' οὐ μόνον δὲν ἐδημοσιεύσαμεν αὐτὴν, ἀλλὰ καὶ προετρέψαμεν τοὺς ἐπιστείλαντας ὅση ἡμῖν δύναμις νὰ ἀποφύγωσι παντὶ σθένει, ἔστω καὶ πόρρωθεν, οἷον δήποτε παράπονον κατὰ τῆς νῦν διοικήσεως ἀναλογιζόμενοι, ὅτι ἐν τῷ συνόλῳ μὲν ἡ διοίκησις αὕτη ἐπέτυχε θαυμασίως, ἀπὸ τῆς ἀπόψεως δὲ τῶν μεγάλων συμφερόντων τῆς τε Κρήτης καὶ Ἑλλάδος ἐπιβάλλεται ἀπόλυτος σιγὴ ἐν τοῖς νῦν μάλιστα χρόνοις.

Κατὰ τὰ δηθεν κατὰ τὴν συνέντευξιν ἐκείνην λεχθέντα ἡ Α. Β. Υ. ὁ πρίγκιψ Γεώργιος τῆς Ἑλλάδος παρεστάθη ὡς εἰπὼν, «ὅτι οὔτε οἱ μακροὶ ἀγῶνες τῶν Κρητῶν, οὔτε ὁ πόλεμος ὁ ἑλληνοτουρκικὸς συνετέλεσεν εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Κρήτης, ἀλλ' αὐτὸς ἕνεκα τῶν προσωπικῶν αὐτοῦ πρὸς τὸν Τσάρον σχέσεων, διὸ ὀφείλουσιν οἱ Κρῆτες νὰ κύπτωσιν εἰς αὐτόν». Ἐκ Σελίνου ὅπου ἡ Α. Β. Υ. ἔμαθε τὰ ἐν Ἀθηναις δημοσιευθέντα, ὁ ὑπασπιστὴς αὐτοῦ κ. Λεμπέσης διέψευσεν αὐτὰ κατ' ἐπιταγὴν τοῦ πρίγκιπος διὰ τῶν ἑπομένων:

«Η Α Ὑψηλότης μετὰ σφοδρᾶς ἀγανακτήσεως διαψεύδει τὰ δηθεν ὑπ' Αὐτῆς λεχθέντα ὡς ἐδημοσιεύθησαν, χαρακτηρίζουσα τὴν δημοσίευσιν ταύτην ὡς ὅλως κακόβουλον, καθαρῶς συκοφαντικὴν καὶ ψευστόλως ψευδῆ».

***

ΤΗΝ ΠΑΡΕΛΘΟΥΣΑΝ Κυριακὴν διὰ παμψηφίας σχεδὸν ἀνεδείχθη πρύτανις τοῦ Εθν. Πανεπιστημίου λαβὼν ψήφους 45 ἐκ τῶν παρόντων 49 ὁ ἐν αὐτῷ καθηγητὴς τῆς ἱστορίας κ Σπ. Λάμπρος, ὁ γλυκὺς καὶ ἀκατοπόνητος τῆς ἐθνικῆς ἱστορίας διδάσκαλος, συγγραφεὺς καὶ ἐρευνητής. Δεύτερος ὑποψήφιος ὑπεδείχθη διὰ ψήφων 35 ὁ κ. Γ. Χατζηδάκης καὶ τρίτος ὁ κ. Ρ. Νικολαΐδης διὰ ψήφων 26 Ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ τοῦ νέου πρυτάνεως διὰ τὸ ἀκαδημαϊκὸν ἔτος 1904—1905 ἰδιαζόντως χαίρει ὁ «Ἀγὼν» ἐπὶ τῷ ὅτι συμπίπτει αὕτη πρὸς τὸ τελεσθησόμενον κατὰ τὸ ἑπόμενον ἔτος οἰκουμενικὸν ἀρχαιολογικὸν ἐν Ἀθήναις συνέδριον, διότι πρεπόντως ἐν αὐτῷ θὰ ἐκπροσωπηθῇ τὸ ἐθνικὸν ἡμῶν Πανεπιστήμιον.

***

ΕΠΙΒΑΛΤΙΚΟΝ, σεμνὸν, πολυαριθμότατον συνεκροτήθη τὸ κατὰ τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν γενόμενον παρὰ τοὺς στύλους τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ὑπὲρ τῆς Μακεδονίας συλλαλητήριον Χιλιάδες πολλαὶ ἀνθρώπων πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας καὶ ἐκ πάσης χώρας συνῆλθον εἰς αὐτὸ, ἀφ' οὗ δ' ἤκουσαν τοῦ κ. Ἀθ. Ῥουσοπούλου, προέδρου τοῦ μακεδονικοῦ συλλόγου, τοῦ κ. Ἀργυροῦ, δικηγόρου Μακεδόνος, τοῦ κ. Καρολίδου, καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, τοῦ κ. Καπετανάκη βουλευτοῦ διεκτραγῳδηθέντων τὰ δεινὰ τῆς Μακεδονίας παθήματα, τοὺς κινδύνους ἐκ τῶν ὑστεροβουλιῶν τῶν μεγάλων καὶ διαφαντάντων τὰ δέοντα γενέσθαι πρὸς σωτηρίαν τῆς Μακεδονίας, ἧς ἄνευ τὸν ἔσχατον κινδυνεύει κίνδυνον αὐτὸς ὁ ἑλληνισμὸς, ἀπεδέχθησαν ἐν βροῇ ὁμοθύμῳ τὸ ἑπόμενον ψήφισμα

Ψήφισμα τοῦ λαοῦ τῶν Ἀθηνῶν.

Ὁ λαὸς τῶν Ἀθηνῶν κατάπληκτος ἐκ τῆς εἰδήσεως, ὅτι οἱ ἐντελοδόχοι τῆς Εὐρώπης, οἱ ἐπιφορτισθέντες τὴν εἰσαγωγὴν μεταρρυθμίσεων εἰς τὰ τουρκικὰ βιλαέτια τῆς Θεσσαλονίκης, τοῦ Μοναστηρίου καὶ τοῦ Κοσσυφοπεδίου περιορίζοντες τὸ στάδιον τῆς ἐνεργείας καὶ ἀντικαθιστῶντες τὰ τρία βιλαέτια διὰ τοῦ γεωγραφικοῦ ὅρου τῆς Μακεδονίας, διαγράφουσιν εἰς τὴν χώραν ταύτην ὅρια, τὰ ὁποῖα παρὰ πᾶσαν γεωγραφικὴν ἀλήθειαν καὶ ἐπὶ ὑψίστῃ ζημίᾳ τῶν ἑλληνικῶν συμφερόντων δὲν ἄρχονται ὡς ὤφειλον ἀπὸ τῶν ὁρίων τοῦ ἑλληνικοῦ Βασιλείου, ἀποκλείεται δ οὕτω ἀπὸ τῆς Μακεδονίας μέγα τμῆμα τοῦ σαντζακίου Κορυτζᾶς καὶ ὁλόκληρον τὸ σαντζάκιον τῶν Σερβίων καὶ ἀποστεροῦνται τῶν εὐεργετημάτων τῆς εὐρωπαϊκῆς προνοίας 200 χιλ. Ἑλλήνων τῆς Μακεδονίας.

Βαθύτατα συγκεκινημένος καὶ ἐκ τῶν ἀλλεπαλλήλων ἐκ Μακεδονίας εἰδήσεων, ὅτι παρὰ τὴν ἐν αὐτῇ παρουσίαν τῆς Εὐρώπης, τὸ ἐξολοθρευτικὸν κατὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἔργον τῶν βουλγαρικῶν κομιτάτων, οὐ μόνον δὲν ἀνεκόπη, ἀλλὰ κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας ἔλαβε νέαν καὶ φοβερὰν ἔντασιν διὰ ἀκατανομάστων πιέσεων, σφαγῶν καὶ πάσης ἀνοσιουργίας, ὡσανεὶ ἡ εἰς ἄλλο σκοποῦσα παρουσία τῆς Εὐρώπης, ἔδωκε τὸ σύνθημα νέας καὶ ἀκαταοχέτου ὁρμῆς κατὰ τῆς Μακεδονίας.

Συνελθὸν σήμερον 23 Μαΐου εἰς συλλαλητήριον ἐν τῇ πλατείᾳ τῶν στύλων τοῦ ναοῦ τοῦ Ὀλυμπίου Διός.

Ἀκοῦσαν τῶν ῥητόρων.

Διερμηνεῦον τὴν γνώμην καὶ τὰ αἰσθήματα τοῦ Πανελληνίου. *Ψηφίζεται*

Ποιεῖται ἔκκλησιν εἰς τὰ φιλοδίκαια αἰσθήματα τοῦ πολιτιομένου κόσμου ὑπὲρ τῶν καταπατουμένων ἀνθρωπίνων καὶ ἐθνικῶν δικαιωμάτων τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ἐξαιτεῖται παρὰ τῶν μεγάλων Εὐρωπαϊκῶν Δυνάμεων τὴν ἄμεσον ἐπέκτασιν τοῦ μεταρρυθμιστικοῦ αὐτῶν ἔργου μέχρι τῶν νοτιωτάτων ὁρίων τοῦ βιλαετίου Μοναστηρίου, συμπεριλαμβανομένων ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ἰδημιουργουμένης Μακεδονίας τῶν τμημάτων Κορυτσᾶς καὶ τῶν Σερβίων συμφώνως πρὸς τὰς ἀρχικὰς ἐπαγγελίας αὐτῶν, ὡς ἐπίσης καὶ τὴν λῆψιν συντόνως καὶ ἐνεργῶς μέτρων πρὸς καταστολὴν τῆς ὠργανωμένης τῶν βουλγαρικῶν κομιτάτων κακουργίας τῆς ἐξωθούσης τὸν Μακεδονικὸν Ἑλληνισμὸν εἰς ἀντίποινα, ὧν δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ μὴ μετάσχῃ καὶ ὁ ἐλεύθερος Ἑλληνισμὸς ἐπὶ κινδύνῳ νὰ ματαιωθῇ τὸ Εὐρωπαϊκὸν ἔργον καὶ νὰ πνιγῇ εἰς τὸ αἷμα ὁλόκληρος ἡ Μακεδονία.

Παρακαλεῖ τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν, φυσικὴν προστάτιδα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, νὰ ποιήσηται ὑπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ παρόντος ψηφίσματος τὰς δεούσας παραστάσεις πρὸς τὰς Κυβερνήσεις τῶν μεγάλων Εὐρωπαϊκῶν Δυάμεων καὶ ἰδιαιτέρως συνιστᾷ εἰς αὐτὴν νὰ πράξῃ, ἄνευ ἀναβολῆς, πᾶν τὸ εἰς Ἕλληνας Κυβερνήτας ἀνῆκον, ὅπως κατορθωθῇ νὰ τεθῇ ὁρισικὸν τέρμα εἰς τὸ ἔργον τῆς βουλγαρικῆς μιαιοφονίας καὶ βίας.

Ἀναθέτει εἰς ἐπιτροπὴν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐπίδοσιν τοῦ ψηφίσματος τούτου ὅπου δεῖ.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Κατὰ τηλεγράφημα τοῦ ἐθνικοῦ πρακτορείου ἐν θωρηκτὸν Ἰαπωνικὸν προσκροῦσαν ἐπὶ τορπίλλης ἐβυθίσθη.

***

—Κατὰ πληροφορίας τοῦ αὐτοῦ πρακτορείου ἐκ Λονδίνου διαδίδεται, ὅτι αἱ δύο μεγάλαι πολέμιαι στρατιαὶ ὑπὸ τοὺς Κουρόκην καὶ Κουροπάτκιν ἤρχισαν συμπλεκόμεναι ἀπὸ τῆς 24 Μαΐου καὶ ὅτι ἀναμένεται ἀγωνιωδῶς ἡ βεβαίωσις τῆς καθ' ἑκάστην ἀναμενομένης μεγάλης ταύτης μάχης.

***

— Κατὰ τηλεγραφήματα ἐκ Πετρουπόλεως ὑπεγράφη αὐτόθι τῇ 24 τοῦ λήγοντος σύμβασις μεταξὺ Ῥωσίας καὶ Ἀγγλίας ἀφορῶσα εἰς τὸ Θιβέτ.

***

*— Ἀγγέλλεται ἐκ Λονδίνου, ὅτι ἐ